In Numărul următor:

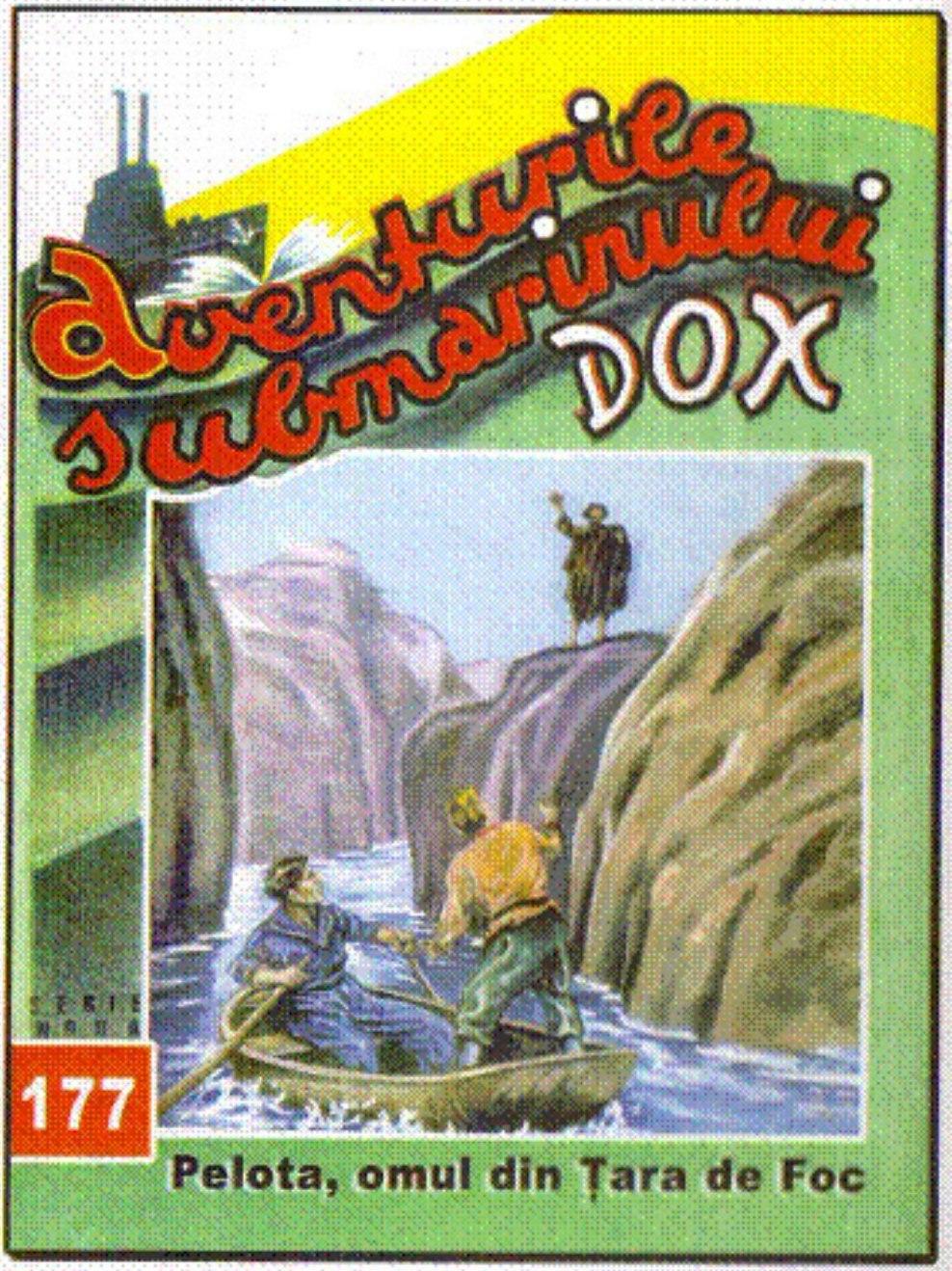

aventura continuă...

editura MARIST
Str. Mihail Sadoveanu, nr. 13, Baia Mare, cod: 430136; www.marist.ro

Aventurile submarinului
DOX
SERIE NOUĂ
176
Corabia Ocnaşilor

De H. Warren.

Nr. 176.

CORABIA OCNAŞILOR.

Traducere de LIA HÂRSU.

V.2.0

AVENTURILE SUBMARINULUI „DOX”

Un submarin perfecţionat după toate invenţiunile moderne, e urmărit încă din timpul războiului mondial de toate naţiunile europene. Căpitanul Farrow, comandantul acestui submarin, om de o bunătate rară, reuşeşte să descopere pământuri şi ape care nu-s trecute pe nici o hartă de pe glob şi-şi creează un loc

de refugiu pe o insulă pe care o numeşte „Insula Odihnei” – un adevărat rai pământesc.

Dar nu poate fi mulţumit, atâta timp cât fiul său George, un tânăr de optsprezece ani, se află sub tutela unui individ periculos.

Cu ajutorul credinciosului sau servitor, Farrow reuşeşte să aducă pe George pe „Insula Odihnei”. Un testament misterios indică pe acesta ca moştenitor al unei comori ascunse, pe care însă nu o poate avea decât trecând prin primejdii neînchipuite. Toate peripeţiile extraordinare pe care le întâmpina George în tovărăşia unui tânăr prinţ negru, fac din „Aventurile submarinului Dox” una din cele mai interesante lecturi.

I.
NAUFRAGIATUL.

O FURTUNĂ PUTERNICĂ VENITĂ dinspre vest bântuia „Capul Bunei Speranţe”. Valuri înalte cât casa măturau ţărmul şi se ciocneau cu putere de stâncile abrupte ce scrijeleau uscatul deluros, spărgându-se într-o adevărată maree de spumă albă.

De câteva zile dura furtuna şi părea că nici gând nu era să se potolească. Pe tot cuprinsul mării nu se vedea ţipenie de ambarcaţiune. Căpitanii vaselor de linie se gândeau de două ori înainte de a întreprinde orice ocol în jurul „Capului” pe o asemenea vreme. Ei preferau să aştepte în siguranţă, adăpostiţi în port, schimbarea vremii. Doar acele vase, pornite deja în cursă şi care nu-şi puteau permite vreo zăbavă, sfidau provocarea naturii, dar mulţi marinari destoinici, mulţumeau în tăcere Domnului, îndată ce lăsau în urmă Capul Bunei Speranţe şi furtuna mai slăbea din intensitate.

Împotriva vântului şi a furtunii lupta din răsputeri un submarin, submarinul „Dox”, al căpitanului Farrow. Vremea ce nu-i putea dăuna prea mult, întrucât în caz de pericol putea oricând să se scufunde. La o adâncime de 20 de metrii nu se mai simţea nimic din furiile furtunii de la suprafaţă.

Căpitanul stătea de un timp în turn lângă fiul său George, supraveghind atât de apropiatul acum Cap al Bunei Speranţe. Amândoi erau conştienţi că furtuna aceasta puternică nu se putea să nu fi produs victime şi de aceea supravegheau cu ajutorul ocheanelor de bord malurile stâncoase, pentru a descoperi o eventuală navă eşuată şi a-i putea acorda ajutorul necesar.

Destul de des, corpul submarinului dispărea sub creasta înspumată a valurilor dezlănţuite şi doar turnul se mai vedea deasupra acestora.

Stropi de apă săreau de pe punte până în turn, stropindu-l, dar Farrow nu dădea nici o atenţie acestui fapt deoarece se găsea doar în elementul său, sfidând furtuna care putea deveni periculoasă submarinului, dacă dintr-o cauza necunoscută s-ar fi defectat elicea sau unul dintre motoare. Erau atât de aproape de coasta stâncoasă încât ar fi devenit o jucărie în voia valurilor care i-ar fi zdrobit nava de stânci, fără putinţă de a se salva pe sine sau echipajul.

Dar căpitanul se bizuia pe deplin pe oamenii săi. Ştia că motoarele nu se vor defecta atâta timp cât îndemânatecul şi priceputul inginer Hagen era la post. Mai ştia că toţi marinarii sunt la posturile lor, gata să-i răspundă cu cea mai mare promptitudine la orice comandă ar fi dat îşi înţepeni, mâna mai strâns pe cârmă sfidând cu înverşunare şi hotărât vremea neprielnică. Un val mai mare decât toate, ridica „Dox”-ul dintr-odată sus, cât casa, pentru a-l prăvăli în secunda următoare în prăpastia adâncă dintre valuri. George care-i ţinea tatălui său tovărăşie, trebui să se agaţe cu toată forţa de scăriţa turnului pentru a nu fi zdrobit de parapetul de apărare al acestuia, în caz că mişcarea iniţială l-ar fi catapultat într-acolo.

Când submarinul se mai înălţă deodată ca o coajă de nucă deasupra valurilor, George aruncă repede o privire înspre coastă. Strânse cu putere braţul tatălui său, în timp ce arătă spre ţărm. Îşi forţă plămânii pentru a putea striga căpitanului.

— Tată, uite o corabie eşuată, pare a fi aruncată la mal!

Căpitanul aruncă o scurtă privire într-acolo, unde-i arătase George şi i-a fost suficient pentru a recunoaşte conturul unei nave aparent avariată şi care probabil prin ruperea elicei ajunsese să fie aruncată la mal.

Din fericire nimerise într-un loc mai puţin accidentat, altfel n-ar mai fi rămas întreagă şi acum s-ar fi prezentat ca o adunătură de scânduri şi catarge cel mult.

— N-ar trebui să mergem să vedem ce s-a întâmplat, tată? îi strigă George din toată puterea plămânilor săi lui Farrow, pentru a birui urletele furtunii.

Farrow clătină numai din cap, de vorbit nu avu răgazul, căci furtuna parcă se înteţise. Dacă ar fi urmat îndemnul tânărului său fiu, ar fi adus în primejdie de moarte submarinul şi echipajul său, pentru că acesta s-ar fi sfărmat de stânci. Trebuia să aştepte o potolire a furiei vremii.

După un timp în care se părea că s-au deschis baterile cerului iar mugetul furtunii crescu în intensitate. Treptat, treptat acesta se domoli, nu de tot, ci până la suportabil. Căpitanul cercetă cerul roti cârma într-o parte, astfel încât puntea submarinului să iasă mai mult la suprafaţa apei şi, prin portavoce dădu comanda, în sala maşinilor.

— Cu toată viteza, înainte!

George privise întreaga manevră a căpitanului cu destulă neîncredere. Fireşte că-şi dădea seama că aceasta ar fi legată de mari primejdii, dar nu putea înţelege de ce tatăl său tocmai acum voia să părăsească coasta îl privi întrebător pe căpitan, care râse, zicându-i:

— Da dragă George, o fac numai pentru că m-ai rugat, trebuie mai întâi să ne îndepărtăm de ţărm, ca să aşteptăm potolirea vremii. Cred că nu va mai dura mult. În cel mult două ore sper să mă pot apropia din nou de mai. Până atunci o să sondez marea căci nu vreau să eşuăm la rândul nostru pe vreun banc oarecare.

Chipul lui George se lumină, când îşi dădu seama că tatăl său nu renunţase la salvarea corăbiei naufragiate. Nu se vedea de unde erau, cei drept, nici ţipenie de om pe corabie, dar ar fi fost foarte posibil ca cineva să fi rămas sechestrat pe vas.

La început Farrow ţinu cursul vasului său perpendicular pe direcţia nordului, în timp ce executa operaţia de întoarcere a submarinului, iar pe măsură ce puterea furtunii scădea, îşi îndreptă vasul astfel încât să reia drumul pe care venise, dar evident, acum în sens invers.

George examina mereu cu ajutorul ocheanului suprafaţa agitată a mării şi în cele din urmă puntea corăbiei în pericol. La un moment dat i se păru că zăreşte o umbră pe punte, dar întrucât în momentul următor nu mai văzuse nimic, ajunse la concluzia că se înşelase.

O oră întreagă naviga Farrow înapoi, apoi îşi reluă vechiul curs. Deoarece în acest interval de timp furtuna se potolise

foarte mult, putea să-şi croiască drum mult mai aproape de mal, deşi marea era încă foarte agitată.

După încă o oră, reuşi să ajungă la locul unde naufragiase cuterul. Acum devenea dar că naufragiul se produsese probabil prin înţepenirea corăbiei între stânci şi era de mirare că asaltul continuu al valurilor nu reuşise s-o dezmembrez încă, probabil că o parte stâncile care încleştau vasul să fi frânt forţa valurilor, dar nu se ştia dacă scheletul vasului naufragiat va mai rezista mult timp.

— Să vedem dacă reuşim să ne apropiem mai mult de cuterul avariat, i se adresă Farrow lui Rindow, primul său ofiţer, care examina acum la rândul său vasul.

Uriaşul Petre urcă şi el acum în turn şi-i propuse căpitanului, să facă o recunoaştere cu o mică barcă de aluminiu, până la epavă, pentru o examinare. Căpitanul nu a fost de acord, considerând că operaţia era deocamdată prea riscantă. Valurile erau prea mari, marea prea agitată şi lesne s-ar fi putut ca mica barcă să ia apă şi să se scufunde. Nici submarinul nu se putea apropia prea mult deoarece ia mai, sub apă se puteau găsi stânci care îi puteau îl foarte periculoase.

După o scurtă dezbatere, Farrow hotărî totuşi să încuviinţeze cercetarea corăbiei cu ajutorul unei bărci de aluminiu la care în afară de ei să ia parte George şi Petre. Voia să se convingă cu ochii lui de starea în care era vasul, cui îi aparţinea şi ce eventuali supravieţuitori mai erau. În nici un caz nu trebuiau să întreprindă nimic hazardat deoarece ireparabilul se putea produce în orice moment. După câteva minute barca a fost montată şi lăsată la apă. În ea au luat loc căpitanul, George şi Petre şi în secunda următoare barca zbura sub loviturile puternice de vâslă ale lui Petre, ţintind direct spre cuter. Curând ajunseră în ape mai liniştite şi Farrow îşi dădu seama în sfârşit de ce corabia nu se scufundase încă. Aici în conul stâncilor marine, valurile nu aveau forţă prea mare şi nu au putut produce prea mari stricăciuni în sfârşit ajunseră la navă. După înconjurul navei ajunseră la babord unde au descoperit o scară de sârmă împletită de care se folosea probabil echipajul pentru a se pune în siguranţă. De bărci de salvare nici pomeneală, nu se vedea nici una. Ori fuseseră smulse de valuri ori membrii echipajului se refugiaseră cu ele la mal şi erau undeva la adăpost Acum Petre vâslea încet mica barcă de aluminiu oprindu-se lângă scară. Legă barca de scăriţă şi se urcă primul pe punte urmat de George şi căpitan. Îşi lăsă să cadă privirea scrutătoare, în lung şi-n lat, dar nu zări nimic care să-i dea speranţe. Totul părea pustiu şi părăsit. De pe punte o scară ducea în interiorul vasului. Aici trebuia să se afle şi cabina căpitanului şi de

aceea Farrow hotărî mai întâi să cerceteze partea aceasta a vasului.

Coborî primul, încet şi cu băgare de seamă scara, care se termina într-un coridor, unde, imediat în dreapta, se făcea o uşă. Prin chepeng se filtra lumină destulă astfel încât se distingea destul de bine orice obiect. Apăsă pe clanţa uşii care dădea într-o cabină. Îngrozit se dădu înapoi, căci şi-a dat seama că privea chipul încremenit al unui om ai cărui ochi reci fixau uşa. Drept în mijlocul frunţii se vedea o gaură, care nu putea fi pricinuită decât de un glonte tras de o armă de foc. Omul fusese împuşcat, probabil chiar În momentul când voia să se ridice. Zăcea de fapt, pe o canapea mică, cu privirea îndreptată spre uşă, de parcă ar fi aşteptat pe cineva care ar fi putut să vină în orice moment.

George şi Petre care-l urmau imediat pe căpitan, rămaseră de asemenea consternaţi de priveliştea ce fi se oferi în cabină.

Farrow îşi reveni primul, a făcut câţiva paşi în interiorul cabinei cercetând-o cu privire. Mai întâi examină mortul apoi cabina acestuia. Printr-un semn cu mâinile făcu lui George şi lui Petre semn să se oprească în prag.

Apoi examina micul dulăpior, în care erau păstrate diferite cărţi. Jurnalul vasului dispăruse, numai jurnalul de cart se găsea, dar şi din acesta ultimile pagini erau smulse, astfel încât Farrow nu a putut stabili nici măcar cursul de navigaţie al vasului.

Câteva romane poliţiste vechi, zăceau claie peste grămadă în dulăpior, dar acestea nu-i stârniră nici un interes. Tocmai voia să-şi îndrepte interesele către alte obiecte, când descoperi pe fundul dulăpiorului o cărticică ce părea a fi un jurnal. De-abia îşi aruncă ochii asupra acestuia şi-s făcu lui George un semn bucuros. Descoperise jurnalul căpitanului asasinat întrucât dorea mai întâi să cerceteze vasul, strecură jurnalul în buzunarul hainei, urmând să-l cerceteze mai târziu, Mai aruncă o privire asupra mortului, care nu părea să aibe asupra sa documente, apoi părăsi cabina, trântind uşa după sine.

— Aici pare să se fi petrecut o crimă, George, îi zise Farrow pe când se aflau În coridorul strâmt pe care-l străbătuseră prima dată, trebuie acum să cercetăm întreg vasul, am impresia că vom mai descoperi destule lucruri ciudate.

— Ce crezi tată, să se fi răsculat echipajul navei, îi ceru George părerea? Căpitanul nu se putea împuşca singur, doar nu se vede nici o armă în apropiere.

— A fost împuşcat din pragul uşii, dragă George. Trebuie să fi fost luat prin surprindere. Chipul său a păstrat şi după moarte ca o placă fotografică, surprinderea în faţa morţii.

Dacă ar fi fost totuşi sinucidere, pe faţa mortului s-ar fi întipărit cu totul altă expresie.

Fiul şi tatăl se întreţinură în şoaptă. Nu se ştia dacă nu se mai ascundea vreo fiinţă omenească pe vas. Poate asasinul se aţinea pe undeva, pe vas, aşteptând doar prilejul de a face o nouă victima.

Străbătură întreg coridorul, vorbind încet. Deodată se opriră înlemniţi auzind clar geamătul al unui om înăbuşit ca şi când ar fi fost legat şi cu căluş la gură. Se auzeau zgomote de parcă acesta ar fi depus sforţări extraordinare de a se face auzit.

Petre era cam cu doi paşi în faţă şi tocmai asculta atent la uşa celei de a doua cabine. El îi făcu semn căpitanului că gemetele suspecte veneau din cabina din faţa lui. George îşi aprinsese lampa de buzunar de îndată ce au pătruns în condor, întrucât aici domnea o obscuritate destul de adâncă. Farrow îi luă lui George lampa din mână şi păşi uşor şi prevăzător înspre uşă. Înainte de a deschide, se opri pentru câteva secunde ascultând cu atenţie şi iscodind în jur.

Gemetele continuau să se audă. Fără îndoială că un om făcea eforturi disperate pentru a se elibera dintr-o situaţie deznădăjduită şi, pentru a nu-i prelungi suferinţa Farrow încercă să deschidă uşa. Aceasta era însă închisă şi întrucât lipsea cheia, George îşi scoase cuţitul special încercând cu acesta să spargă broasca de la uşă. Aceasta însă era destul de solid construită şi nu cedă. De aceea George îşi roti privirea prin coridor, dar nu găsi un alt obiect corespunzător scopului său. Zări în fundul coridorului câteva bare de fier. Alergă într-acolo şi-şi alese o rangă potrivit de lungă şi solidă pe care o putea folosi să spargă broasca. Petre i-o luă din mână şi-o propti între uşă şi tocul acesteia şi-o împinse cu toată puterea. S-a auzit o trosnitură şi uşa zbură în lături. Petre distrusese broasca!

Farrow îndreptă imediat lumina lampei sale în interiorul cabinei. Mai întâi nu remarcă nimic dar George, de îndată ce păşi cu prudenţă în cabină, îi şi strigă îngrozit tatălui său.

— Aici, tată, pe pat zace un om legat fedeleş şi cu căluş la gură. În clipa următoare căpitanul se şi găsea alături de fiul său în timp ce Petre, rămase de santinelă la uşă.

Pe pat zace un om încă tânăr care privea înspăimântat în lumina lămpii de buzunar. Nu-şi putea recunoaşte salvatorii, întrucât lumina prea tare a lanternei îl orbea.

Fără a spune un cuvânt George îi tăie repede legăturile în timp ce Farrow îi îndepărta căluşul. Tânărul respiră de câteva ori cu putere şi încercă să se ridice, ceea ce nu i reuşi imediat. George trebui să-l sprijine.

— Cine sunteţi dumneavoastră? Am descoperit nava naufragiată şi am căutat să salvăm supravieţuitorii. Cine v-a adus în situaţia asta? îl chestionă Farrow.

— Îndepărtaţi vă rog puţin lumina, să-mi pot vedea salvatorii, deoarece mă credeam pierdut îi rugă tânărul exprimându-se în limba engleză. În orice moment, continuă el, vasul se poate rupe şi atunci m-ar fi înghiţit valurile. Asta voia să-mi facă diavolul ăla de Hsiung.

— Cine-i Hsiung, ăsta? Nu vreţi să ne relataţi totul mai în amănunt? Mă numesc Farrow, căpitanul Farrow, poate aţi mai auzit de mine:

— Căpitanul Farrow? Bineînţeles că am auzit de dumneavoastră, domnule căpitan. Ah, atunci pot vorbi nemţeşte. De fapt, eu sunt german de origine, deşi m-am născut în Camerun. Scuzaţi-mă numai că nu m-am prezentat, sunt încă mult prea ameţit şi nu contam deloc pe salvatori. Mă numesc Fritz Lohmann şi sunt fiul căpitanului acestui vas. Cuterul aparţine tatălui meu.

George se uită întristat către tatăl său. Descoperiseră doar mai înainte pe căpitanul vasului, asasinat în cabina sa şi se părea că fiul său încă nu aflase trista veste.

Tânărul salvat observă îngrijorarea lui George. Înspăimântat apucă braţul căpitanului şi întrebă:

— Ce s-a întâmplat cu tatăl meu, domnule căpitan? L-aţi găsit? Nu cumva e… mort?

Farrow dădu numai din cap. Tânărul Lohmann îşi îngropa faţa în palme şi izbucni într-un plâns cu sughiţuri.

Farrow şi George rămaseră însă liniştiţi la căpătâiul tânărului şi aşteptară ca primul val de durere să se potolească. Apoi îl consolară:

— Fiţi tare, fiţi bărbat, domnule Lohmann. Din păcate nu se mai poate schimba nimic. Povestiţi-ne mai bine ce s-a întâmplat aici pe vas, poate că vom reuşi să-l răzbunăm pe tatăl dumneavoastră.

— Da, voi purta de grijă ca tatăl meu să fie răzbunat. Ştiu cine este răspunzător de moartea lui. În câteva minute o să-mi revin şi o să vă pot povesti totul. Vă rog numai să nu mă părăsiţi, nu mai am pe nimeni în care să mă pot încrede. Mama mea a murit încă în primul an ai Războiului mondial.

Farrow îi făcu semn lui George şi părăsi cu ei cabina. Petre rămase însă la uşă de pază, pentru a veghea asupra tânărului şi a iscodi mai departe pe coridor. Nu era deloc exclus ca asasinul să se afle încă pe vas.

Între timp George şi căpitanul Farrow pătrunseră în partea din spate a vasului, ajunseră până la magazie, dar aici totul era pustiu şi nu găsiră pe nimeni.

Din mulţimea lăzilor şi încărcăturii de tot felul din magazia de mărfuri, era uşor de dedus că vasul era pregătit pentru o lungă călătorie, dar care a fost întreruptă atât de tragic, tocmai la Capul Bunei Speranţe. După o jumătate de oră se întoarseră în cabina tânărului. Acesta îşi revenise între timp atât de mult, încât se ridicase din pat şi acum îi primea stând într-un fotoliu.

El îi mulţumi încăodată căpitanului pentru ajutor şi se interesă numaidecât dacă vasul mai putea fi salvat. Căpitanul îl trimise imediat pe punte pe Petre pentru a vedea ce se mai putea face. Nava nu suferise prea mult de pe urma izbiturile valurilor, aşa adăpostită cum era şi chiar zdruncinăturile atât de puternice de mai înainte păreau să fi slăbit. Petre îi primi între timp pe primul ofiţer Rindow însoţit de trei marinari care urmau să cerceteze partea din faţă a vasului.

— Aşa, domnule Lohmann, povestiţi-ne acum în detaliu ce s-a întâmplat de fapt în timpul călătoriei dumneavoastră. De unde veniţi în primul rând?

— Din Benguela, domnule căpitan, din Africa portugheză, tatălui meu nu i sa mai încredinţat încărcături în ultimul timp. Aparent din cauza vechimii vasului. În realitate, nu a mai primit nici o misiune fiindcă era de obârşie germană, iar englezii care au luat în posesie coloniile noastre, în decursul ultimului război, preferau desigur oamenii lor. Astfel încât tatăl meu trebuia să se orienteze corespunzător şi să încerce să-şi câştige traiul altfel. Deoarece activam de mult în regiunea Africii, n-am mai vrut să revenim în Europa. Am sperat însă din tot sufletul ca să se schimbe între timp condiţiile impuse prin tratatul de pace şi să reprimim cel puţin o colonie. De aceea am căutat mai întâi să facem afaceri în Africa Portugheze. După tratative anevoioase, am primit de la guvernatorul regiunii misiunea de a transporta deţinuţi din Africa portugheză, exilaţi spre Australia. Am executat timp de doi ani, cu regularitate şi punctual angajamentul nostru. Dacă nu aveam o încărcătură prea mare de ocnaşi, atunci puteam completa tonajul vasului cu mărfuri. Pe scurt, am lucrat astfel încât, guvernatorul a fost cât se poate de mulţumit. Vasul nostru îşi câştigase între timp renumele de „Corabia ocnaşilor”. Acum trei luni s-a îmbolnăvit subit bucătarul nostru şi a trebui să-l internăm în spital. În locul său tatăl meu angaja un chinez, care spre mulţumirea tuturor, se dovedi un bun bucătar şi mai ales că a cerut un preţ foarte mic pentru serviciile sale. Eu nu prea aveam încredere în acest om. Aveam tot timpul impresia că lucra pe ascuns, în spatele tatălui meu, pentru a aţâţa echipajul împotriva lui. În plină mare se produseră certuri şi ciocniri între echipaj şi noi, care

alunecară de multe ori spre răzvrătire deschisă. Tatăl meu însă, se pricepea întotdeauna să domolească oamenii, pe cei mai răi îi debarca în portul imediat următor, dar fără să-i acuze, bineînţeles, oficial. Am discutat adesea cu tatăl meu, încercând să-l lămuresc că în dosul tuturor acestor revolte, stătea numai Hsiung bucătarul nostru. El era acela care aţâţa încontinuu oamenii şi după părerea mea, urmărea nişte scopuri bine determinate. Tata râdea întotdeauna respingând observaţiile mele, susţinând că Hsiung era un om absolut nevătămător, care n-ar întreprinde niciodată nimic contra noastră. Acum opt zile am primit, din nou, un transport de patru deţinuţi. Concomitent am luat şi mărfuri pentru a nu face călătoria asta lungă spre Australia cu cala goală. Printre deţinuţi erau doi oameni condamnaţi pentru omor şi doi deţinuţi politici. Pe ultimii doi nu-i consideram periculoşi şi de aceea aveau o mare libertate de mişcare la bordul vasului nostru. Dimpotrivă, pe ceilalţi doi, îi ţineam în lanţuri şi urmau să scape de ele de abia în Australia. Eram deja de vreo două zile în larg, când am observat din nou, că domnea o stare de nemulţumire printre membrii echipajului. Câţiva marinari se îmbolnăviră şi ne *acuzau* că boala lor e urmarea tratamentului la care au fost supuşi, vreau să zic a meniului servit şa bord. Eu şi cu tata am examinat bineînţeles mâncarea preparată de Hsiung, care se dovedi ireproşabilă, aşa că nu am avut ce-i obiecta. Pe când părăseam cabina bucătăriei m-am întors pe neaşteptate, surprinzând chipul schimonosit de ură al chinezului, care tocmai ridicase braţul. E de la sine înţeles că l-am atenţionat numaidecât pe tata, care la început nu voia să creadă. Calm şi blând ca un mieluşel, stătea acum bucătarul nostru în bucătăria lui manevrându-şi oalele. L-am asigurat pe tata că nu m-am înşelat şi el mi-a promis că va da mai multă atenţie problemei. Voia să-l supravegheze pe ascuns pentru a constata dacă bănuielile mele au sau n-au temei. Când sosi ora prânzului tatăl meu apăru ei însuşi în sala de mese a echipajului şi luă masa împreună cu acesta. Nu era însă aceeaşi mâncare pe care o gustaserăm dimineaţa, mirosea îngrozitor şi de-abia se putea înghiţi. Tata convocă imediat pe bucătar în sala de mese, dar exact în acel moment izbucni furtuna. Năvălirăm cu toţii pe punte, pentru că aveam cu toţii o mulţime de lucruri de făcut, pentru a putea stăpâni cât de cât furtuna. Cu bucătarul ne puteam socoti pe urmă. Dar vremea nu se îmbunătăţi, ba chiar dimpotrivă. Eram purtaţi acum cu pânzele întinse cu viteză tot mai mare pe întinderea învolburată de ape. O zi şi o noapte se scurseră, fără ca furtuna să se potolească. În dimineaţa următoare trebuia să depăşim Capul Bunei Speranţe. Ştiam că abia aici bântuia

adevăratul uragan şi că ocolul Capului va constitui o grea piatră de încercare pentru noi. Conform contractului nu puteam ancora în nici un port decât în cel prevăzut şi de aceea eram siliţi să ne continuăm călătoria în ciuda furtunii. Primul nostru timonier, Peter Kiepers, era un om extraordinar. Ne puteam bizui pe el întrucât stăpânea meseria mai bine decât mulţi căpitani încercaţi. Cu mâinile încleştate pe cârmă, cu privirea aţintită înainte, părea întruchiparea zeului Neptun, stăpânitorul apelor. Numai cu forţa putea el fi despărţit de timona lui, pentru a se odihni câteva ore. Până acum nu se alăturase nici unei răzmeriţe şi-mi era ca un frate. Aici, chiar în regiunea asta, se petrecu nenorocirea. Urcam tocmai scăriţa care ducea spre punte când vasul se întoarse brusc într-o parte şi se năpusti cu viteză spre coastă. Mă uitau degrabă înspre timonă unde îl ştiam ca stă d*e* veghe Kiepers. Mă năpădi o spaimă grozavă când îl văzui întins, fără suflare, pe scândurile punţii. În acelaşi moment sosi la post al doilea timonier al nostru şi puse stăpânire pe cârmă. Dar în loc să se redreseze, vasul îşi continua goana fatală spre ţărmul stâncos. Tatăl meu, nu era de găsit şi acum, vrând ne vrând, eram la comandă. Strigai timonierului să lase cârma, dar în loc de răspuns primii o remarcă grosolană, de undeva din spatele meu: „O să te lăsăm pe tine, tinere!” În momentul următor, primii o lovitură din spate, în ceafă, care mă aruncă la pământ înainte de a-mi pierde cunoştinţa mi s-a părut că văd faţa schimonosită de ură a chinezului. M-am deşteptat din leşin de abia în această cabină. Eram legat fedeleş şi cu căluş şi de abia puteam să mă mişc. Ore întregi am zăcut aşa şi credeam că în orice moment vasul se va rupe. Suferii chinuri groaznice, în aşteptarea fără speranţă şi nu credeam că mă va mai putea salva cineva. La un moment dat distinsei zgomote. Eraţi dumneavoastră domnule căpitan care tocmai cercetaţi vasul. Mai departe ştiţi şi dumneavoastră ce a urmat.

— Da, acum pot să-mi fac o imagine despre ce s-a întâmplat pe vas, răspunse căpitanul. Ticăloşii au avut ghinion, crezând că vor putea să ancoreze la ţărm, în acest mic golf, în speranţa de a-şi continua mai departe călătoria. Aveaţi mărfuri pe care intenţionau să le valorifice. Întreaga poveste arată ca o lovitură piraterească pe care furtuna a reuşit s-o zădărnicească, în parte. Vasul a nimerit între stânci şi echipajul a trebuit să-l părăsească. Probabil că aşteaptă acum, până se va fi potolit furtuna şi dacă vasul nu se rupe sau scufundă, să mai salveze ce se mai poate. În orice caz, ticăloşii îşi vor face apariţia. Din câţi oameni se compune echipajul, domnule Lohmann?

— Unsprezece oameni, în afară de cei 4 ocnaşi, eu şi tatăl meu.

— Aşadar, în total cincisprezece oameni, dacă-i punem la socoteală şi pe Kiepers? Nu-i aşa?

— Exact domnule căpitan, dar vă înşelaţi presupunând că timonierul nostru li s-a alăturat, el este de partea noastră.

— În acest caz, teamă mi-e că a şi fost omorât. Poate ca l-au şi găsit oamenii mei, care cercetează în acest moment partea din faţă a vasului. Iată primul meu ofiţer tocmai se îndreaptă spre noi!

II.
UN ADVERSAR FĂRĂ SCRUPULE.

ÎNTR-ADEVĂR SE AUZEAU PAŞI, de parcă cineva ar coborî scăriţa care ducea în interiorul vasului. George ieşi pe coridor şi-l introduse pe primul ofiţer Rindow în cabină; acesta tocmai terminase de cercetat partea din faţă a vasului, dar nu descoperise nimic în plus, nu mai găsise nici o fiinţă omenească. Marfa din cală nu era atinsă, sau deteriorată în vreun fel, atât că pe alocuri era deplasată de la locul ei din cauza zdruncinăturilor vasului.

De fapt răsculaţii desfăcuseră câteva pachete pentru a se aproviziona cu alimente.

— Arată de parcă răzvrătiţii s-ar fi grăbit peste măsură şi n-au mai avut timp de nimic, domnule căpitan, a fost de părere Rindow. Poate că au de gând să revină în ipoteza că vasul nu se scufundă.

— Sunt de aceeaşi părere Rindow! Între timp am aflat ceva. Ce nu va trebui lăsat nepedepsit. Este vorba de asasinarea unui german, compatriot de-al nostru. În ce stare se găseşte vasul, este grav deteriorat?

— Hagen, inginerul nostru, este deja la bord şi tocmai îl cercetează, dar după părerea mea, cred că vom putea să-l punem pe linia de plutire. Bine înţeles că va trebui să instruim câţiva oameni de-ai noştri să-l conducă în cel mai apropiat port.

— Asta-i cel mai puţin lucru pe care-l vom face. O să-ţi relatez mai târziu tot ce-am aflat în legătură cu vasul, acum ar trebui să ne îngrijim ca domnului Lohmann să i se servească un dejun mai consistent. Este foarte slăbit de suferinţele Îndurate, atât de multă vreme. De asemenea trebuie să ne îngrijim de înmormântarea, tatălui domniei sale, germanul de care-ţi vorbeam.

Lui Fritz Lohmann i se redeşteptă durerea adâncă, auzind remarca căpitanului. Voia să-l vadă pe părintele său imediat şi

dădu să se ridice. Farrow căută să-l reţină, dar tânărul scutură cu tristeţe din cap.

— Nu vă faceţi griji din pricina mea. Domnule căpitan Vederea tatălui meu nu mă va tulbura mai mult, voi căpăta însă curajul şi hotărârea pentru a merge până la capăt în a-i răzbuna nemeritatu-i sfârşit. Vă rog, permiteţi-mi să rămân câteva minute singur cu tatăl meu!

Merse într-adevăr în cabina alăturată unde zăbovi cam vreun sfert de oră. După care se întoarse, strânse mâna căpitanului, cu multă seriozitate şi recunoştinţă zicându-i:

— Puteţi să contaţi de aici înainte pe veşnica mea recunoştinţă!

Înainte de a se întoarce căpitanul Farrow pe submarinul său, întocmi un proces-verbal foarte amănunţit despre starea vasului şi a celor întâmplate.

Acest lucru odată făcut, îi înlesnea lui Fritz Lohmann orice acţiune judecătorească ar fi întreprins în viitor asupra marinarilor săi răzvrătiţi.

Dacă aceasta era şi intenţia tânărului, căpitanul n-avea de unde să ştie, el se mărgini să constate înfrigurarea şi ardoarea din ochii tânărului naufragiat, de curând salvat. Vai de diavolul galben Hsiung, dacă ar fi căzut vreodată în mâinile lui răzbunătoare!

Se întoarseră împreună pe submarin, unde căpitanul se îngriji mai departe de condiţia protejatului său. Mai întâi ordonă să i se servească o masă copioasă, apoi îl sfătui să se întindă câteva ore, pentru a fi în formă şi a putea lua parte, mai târziu, la expediţia pe uscat pe care o intenţiona căpitanul.

— Dacă netrebnicii de marinari răsculaţi, nu revin la bord până diseară, va trebui să le luăm urma pe uscat, îi lămuri el situaţia lui Fritz Lohmann. Poate că la noapte nu vom fi în măsură să dormim, de aceea propun să o facem cu toţii acum.

— Dacă răsculaţii se întorc pe vas, vă rog să mă treziţi imediat domnule căpitan, se rugă tânărul. Trebuie neapărat să-l prind pe diavolul ăsta galben, el mi-a omorât tatăl şi intenţiona să termine şi cu mine.

Farrow încuviinţă. După ce se despărţi de tânărul Lohmann epuizat, se hotărî să se reîntoarcă la bordul vasului pentru a-l chestiona pe Hagen care între timp trebuia să fi terminat inspecţia vasului. Câteva scânduri de pe puntea vasului se rupseseră rău dar oamenii lui Farrow erau în măsură să le înlocuiască. În afară de acestea vasul nu suferise nici o stricăciune mai serioasă.

— Problema care se pune, este cum să-l facem iarăşi să plutească, dragă Hagen? După câte îmi dau eu seama, zace acuma bine înţepenit între stânci.

— Cred că voi reuşi s-o fac cu ajutorul submarinului nostru, domnule căpitan! Mai întâi îmi voi trimite echipa de lucru în cala vasului pentru a putea lucra în linişte. Noi ar cam trebui s-o ştergem de pe aici pentru a nu stârni bănuieli şi a da posibilitate răzvrătiţilor să revină. Dacă ar zări picior de străin ar da bir cu fugiţii.

— Tocmai voiam să dau ordinul de scufundare, dragă Hagen. Dar vom rămâne pe aproape şi vom supraveghea cu periscopul atent coasta. Dacă o fi să apară „oamenii noştri", ne ridicăm repede la suprafaţă să-i înhăţăm.

— La rândul meu o să-mi însoţesc oamenii în cala vasului şi voi veghea dacă răzvrătiţii îşi fac apariţia. De asemenea va trebui să port de grijă ca tehnicienii noştrii să nu lovească prea vârtos cu ciocanele chiar în momentul în care marinarii navei se apropie.

— Atunci mă întorc pe submarin pentru a da ordinul de scufundare. George, ce preferi, vii cu mine sau rămâi pe vas?

— Voi rămâne pe vas şi voi avea grijă de înmormântarea căpitanului. Vreau să aibe parte de un sicriu solid tată. Vom putea să-l îngropăm la noapte, undeva pe mal.

— Bine, atunci să rămână şi Petre aici, hotărî căpitanul Farrow, care se urcă în bărcuţa de aluminiu vâslind grăbit către submarin. Nu mult după aceea, „Dox"-ul se scufundă încetişor în imediata vecinătate a cuterului, doar periscopul se ridica din apă, dar de pe coastă nu putea fi văzut.

George, Petre şi inginerul Hagen, dispărură sub puntea vasului avariat. Curând liniştea şi dezolarea se aşternu pe puntea cuterului şi nimeni n-ar fi bănuit existenţa vreunei fiinţe omeneşti în măruntaiele sale, care mai şi lucra asiduu la repararea lui.

Mai întâi se alcătui un sicriu încăpător pentru căpitanul decedat. George şi Petre supravegheau printr-o lucarnă împrejurimile şi desigur coasta stâncoasă, de unde puteau apare vizitatorii. Trebuia făcut aceasta pentru a se putea avertiza la timp lucrătorii care munceau să oprească orice zgomot.

Spre seară şi-a făcut apariţia un marinar din echipaj. Apărut ca din senin pe creasta stâncoasă, spionă îndelung în jur şi apoi îşi dădu deodată drumul în apă.

Cu mişcări sacadate de înotător încercat se apropia tot mai mult de vas, pe care-l aborda după aproximativ 10 minute.

Cu apa şiroind pe el, zăbovi câteva secunde pe punte, examina încă o dată ţărmul lăsat în urmă şi dispăru pe scăriţa care ducea la cabina căpitanului Lohmann.

George îi făcu semn, celui mai apropiat camarad care încetă imediat lucru, urmat de ceilalţi. Nici un zgomot oricât de mic

nu se mai auzea în interiorul vasului.

Cu atât mai mare a fost spaima intrusului care se văzu înconjurat din toate părţile de îndată ce pătrunse în cabina căpitanului Lohmann.

Îi scăpă numaidecât un blestem pe buze şi se pregăti de apărare. Păru apoi că recunoaşte uniforma lui Hagen şi a marinarilor săi. Se linişti dintr-o dată şi întrebă spre marea mirare a camarazilor:

— Aparţineţi unui vas de război domnii mei! Văd că purtaţi uniforma germană. Slavă domnului, am crezut pentru o clipă că am nimerit în mâinile bandiţilor răsculaţi!

— Cine sunteţi dumneavoastră, îl întrebă Hagen?

— Mă numesc Peter Kiepers şi sunt timonierul acestui vas, îi răspunse aceasta mult mai calm.

Între timp observă cadavrul căpitanului său şi exclamă îngrozit:

— Văd că am ajuns prea târziu şi-am tot sperat să-l pot salva! Este mort şi fiul?

— Fritz Lohman a fost salvat de noi, Kiepers, îi răspunse imediat George, care a făcut un semn camarazilor să-l elibereze pe timonier. Miraţi aceştia se supuseră şi chiar Hagen îl privi întrebător.

— Dl. Kiepers este singurul care a rămas credincios – căpitanului său, domnule Hagen. Fritz Lohmann ne-a spus totul. Acum îl vom ruga să ne povestească de ce s-a reîntors pe vas.

— Ştiam că atât căpitanul cât şi fiul său, zac aici în cabine legaţi fără putinţă de a se elibera, continuă timonierul. Şi pe mine m-au făcut prizonier şi poate că m-ar fi lăsat aici să mă înec pe punte unde zăceam fără cunoştinţă dacă n-ar fi avut nevoie de mine.

Cunoşteam regiunea foarte bine, ba am mai naufragiat odată cu un vas cu trei catarge. Ştiam unde este localizat primul adăpost şi i-am condus pe derbedei într-acolo. E un adăpost micuţ, în mijlocul munţilor, ce se întinde ca o terasă înspre interiorul ţării. Nu mă întrebaţi însă cum arată acum această mică aşezare domnilor! Localnicii au fost fie alungaţi fie ucişi. Femeile au fugit în munţi şi rabdă acolo de foame, întrucât nu doresc să *fie* văzute de nemernicii mei camarazi. Casele au fost luate cu asalt de către aceştia, au fost omorâte animalele, care oricum mureau de foame. A fost ceva îngrozitor. Mi s-a promis, de către diavolul galben Hsiung, care ne servea drept bucătar, drept răsplata, spânzurătoarea în faţa camarazilor mei; aceasta trebuia să fie un spectacol pentru dânşii de încheiere. Disperarea îmi dădu puteri nebănuite şi în cele din urmă reuşii săi rup legăturile. Uitaţi-

vă la încheieturile mâinilor mele cum arată, acum după ce mi-am rupt bucăţile de sfoară cu care mă legaseră. N-am fugit însă imediat, ci am aşteptat un moment mai favorabil. În cele din urmă n-am mai răbdat şi am fugit în munţi Bineînţeles că se luară toţi după mine, dar întrucât cunoşteam ţinutul mai bine decât ei, am reuşit să scap. Credeam că, încă, căpitanul Lohmann şi fiul său se mai găsesc la bord, legaţi şi doream să-i salvez înainte ca vasul să se scufunde. După cum văd, am ajuns prea târziu.

— Răsculaţii o să apară în curând Kiepers, nu ştii cumva unde au rămas bărcile cu care au ajuns la mal? se interesa Hagen.

— Sunt ascunse între stânci, iar eu nu mi-am permis să mă folosesc de o barcă pentru că mi-ar fi luat prea mult timp. Dar dacă diavolii aceştia sosesc aici, fără îndoială că se vor folosi de bărci. Să sperăm că aşa vor face a fost de părere la rândul lui George. Mă bate gândul c-ar fi mai bine să fiţi văzut aici la bord. Atunci vor crede cu siguranţă că sunteţi singurul supravieţuitor la bordul navei. Poate vor crede că şi tânărul Lohmann a murit, probabil sufocat.

— Domnule George, iată-i că au şi sosit, strigă Petre care spiona prin lucarnă. Stau la mal şi se uită încoace în timp ce alţii aleargă spre stânci, probabil să aducă bărcile. Marinarii din cala vasului se îmbulziră acum care mai de care să privească şi ei. Degeaba îi avertizară George şi Hagen. Bineînţeles că fură descoperiţi până la urmă şi mateloţii răzvrătiţi dispărură cu iuţeală după stânci.

— Am încurcat-o acuma, să vedem cum o mai dregem, izbucni Hagen înfuriat. Natural că trebuia să-i pice fisa oricui, când au răsărit atâta capete deodată lângă o fereastră! Nici căpitanului n-o să-i cadă prea bine când va auzi de isprava făcută.

— Ce s-a întâmplat, s-a întâmplat, dragă Hagen şi n-avem ce-i mai face acum. O să vorbesc cu tata să facem la repezeală o mică trupă, care să facă o descindere în adăpostul bandiţilor, îl linişti George. Acolo au pustiit după bunul lor plac, aşa că acestor oameni trebuie să le venim de hac.

— Sunt de aceeaşi părere, dragă George. Îmi pare numai rău că eu nu mă pot alătura expediţiei de pedepsire, dat fiind rolul pe care-l am în repararea vasului. Cred că submarinul tocmai iese la suprafaţă şi mai am impresia că tatăl dumneavoastră ştie deja tot ce s-a petrecut aici. De altfel nici nu era greu de dedus, dar poate că a văzut totul prin periscop.

George alergă pe punte şi-şi lăsă privirea în jos să lunece pe întinderea mării. Exact în acel moment apăru turnul „Dox”-ului deasupra apei şi chepengul se deschise. Căpitanul se

interesă de-ndată ce se întâmplase cu adevărat, de ce bandiţii o luaseră la sănătoasa?

George îi raportă de întâlnirea avută cu Kiepers şi de greşeala pe care o comiseseră cu toţii. Farrow scutură numai capul supărat nu mai zise nimic. Sări ei însuşi la bordul vasului şi mai ascultă înc-o dată relatarea timonierului Kiepers.

— Este necesar să plecăm cât mai curând spre adăpostul bandiţilor, nu trebuie să le lăsăm timp să-şi caute noi ascunzători în munţi şi să câştige timp să-şi organizeze apărarea, a fost de părere Farrow. Dacă se ascund undeva în inima munţilor există riscul de a nu-i mai găsi niciodată. Voi vorbi imediat cu Rindow şi doctorul Bertram, într-o jumătate de oră plecăm?

George era pentru plecare cu trup şi suflet. În mare grabă, împreună cu Petre, părăsiră vasul, pentru a organiza expediţia de noapte de la bordul „Dox”-ului. Tânărul Lohmann a fost deşteptat şi înzestrat cu armament. După o cină consistentă, camarazii porniră la drum.

Se îmbarcară în două bărci de aluminiu şi imediat ce au ajuns la ţărm au debarcat. Alături de căpitan, George, Rindow, Petre şi doctor mai luau parte la expediţie încă cinci marinari. Bineînţeles Lohmann nu voi să rămână pe submarin. Deşi vânătoarea care începea era dusă contra a 14 bandiţi, luând în considerare pe tânărul Lohmann şi pe timonierul Kiepers, erau inferior numericeşte acestora numai cu doi oameni. Întrucât erau foarte bine înarmaţi puteau face faţă bandiţilor.

— Mai întâi trebuie să trecem printr-un defileu, domnule căpitan, îi avertiză Kiepers care luase conducerea. Dacă bandiţii s-au baricadat acolo, n-o să ne meargă prea bine. Din fericire noaptea nu este departe şi dacă lucrurile stau aşa îi putem ocoli sau evita pe apărătorii defileului.

— Să ne împărţim astfel încât să nu putem fi atacaţi toţi deodată în acelaşi timp. Să mergem unul în spatele celuilalt, iar marinarii noştrii să rămână ceva mai în urmă, căci de-acum putem să-i întâlnim pe bandiţi în orice moment, a fost de părere căpitanul Farrow.

— Tocmai aveam de gând să propun acelaşi lucru, întări Rindow. Cel mai bine ar fi să trimitem un cercetaş sau doi înainte pentru a observa regiunea şi a ne avertiza din timp. Pierdem cam mult timp aşa nici vorbă, dar tot este mai bine, decât să cădem într-o capcană şi să ne trezim împuşcaţi din toate părţile.

— Tată, îmi iau eu cu Petre misiunea asta. Dacă nu vă dăm nici un semn deduceţi că totu-i în regulă înaintea voastră,

propuse George. Aş fi de părere să-l luăm şi pe Kiepers, el cunoaşte drumul foarte bine, chiar pe întuneric.

Farrow avu de gând să obiecteze, dar renunţă ştiind prea bine că odată ce George îşi vâra ceva în cap nu era o treabă uşoară să-l faci să renunţe. Şi apoi n-ar fi lăsat nici unuia misiunea nu tocmai uşoară de a fi avangarda expediţiei şi a para primul atacul ce îi era hărăzit acesteia.

Îşi dădu încuviinţarea muştruluindu-l însă pe Petre, să fie extrem de precauţi şi să dea atenţie oricărui lucru ivit pe parcurs, oricât de neînsemnat ar fi părut.

De abia se-ndepărtaseră puţin George, Peter şi Kiepers, că întunericul cuprinse regiunea. Aici în defileu era aşa de întuneric că abia de puteau vedea la trei paşi în jur.

Lui George îi convenea de minune situaţia, acum nu mai putea fi văzut aşa uşor, deşi ce-i drept, nici el nu-şi mai putea distinge adversarii. Spera însă că aceştia să se trădeze prin ceva.

Încet şi cu prudenţa înaintau pas cu pas. Pătrundeau din ce în ce mai adânc în defileu şi Kiepers tocmai îi avertiza că urmează o zănoagă, un fel de căldare în mijlocul defileului, când marşul lor a fost întrerupt brusc. La circa 15 metri înaintea lor răsună o împuşcătură. George auzi vâjâitul proiectilului care-i trecu destul de aproape pe deasupra capului.

— Trebuie să ne întoarcem domnule George şopti Petre, înaintea noastră sunt bandiţii, care trebuie să ne fi observat. Ei, iată, a doua salvă.

Din nou vâjâi un glonţ, pe lângă ei şi George îşi dădu seama că nu mai era vorba, să-şi continue marşul. Nici nu avea chef să se întoarcă cu coada între picioare, aşa încât îl întrebă pe Kiepers, în şoaptă, dacă nu există o cărăruie pe unde ar fi posibilă o manevră de învăluirea bandiţilor.

— Prea exact nu cunosc nici eu regiunea, domnule Farrow, dar am observat azi dimineaţa atâtea crăpături în stânci şi adâncituri cu posibilităţi de acces, încât problema se pune de a le găsi pe cele potrivite. Poate ne reuşeşte să ne căţărăm în vârful stâncilor cele mai înalte, de unde îi putem ţine pe atacatori în şah.

— Atunci, e neapărat necesar ca tata să fie înştiinţat. Vreţi să luaţi dumneavoastră misiunea aceasta, domnule Kiepers? întrebă George. Eu voi încerca să urc stâncile cu camaradul meu. Spune-le să nu vină imediat încoace, deoarece s-ar putea ca în acest caz, bandiţii să aprindă un foc, pentru a-i vedea şi astfel ne-ar zări întâi pe noi.

— Mă voi întoarce, bineînţeles, domnule Farrow, dar vă spun drept, consider acţiunea dumneavoastră prea riscată. În

primul rând nu ştiţi dacă veţi răzbate până sus şi apoi chiar dacă o veţi face cine ştie ce primire veţi avea de la adversarii noştri, care pot fi sus.

Poc! Poc! Din nou ţiuiră două gloanţe în direcţia cercetaşilor. Se pare că bandiţii şi-au dat repede seama de amplasamentul acestora, întrucât gloanţele trecură şi mai aproape. În mare grabă se adăpostiră în dosul stâncilor pentru a nu fi nimeriţi întâmplător de un glonţ rătăcit. Căpitanul Farrow şi oamenii săi, auziseră şi ei împuşcăturile şi se apropiau de ei cu destulă prudenţă. După ce Kiepers se întoarse şi a făcut câţiva paşi înapoi, se şi ciocni cu căpitanul. Îi împărtăşi imediat planul lui George.

— Nu ştiu dacă a procedat bine, se adresă acesta îngrijorat lui Rindow care-i stătea alături. Kiepers are dreptate. Dacă bandiţii aprind focul, pot fi lesne descoperiţi. Noi între timp trebuie să stăm inactivi şi să aşteptăm să vedem dacă va reuşi George să treacă de puşcaşii bandiţilor.

— N-ar fi mai bine să facem un ocol la rândul nostru, domnule căpitan? întrebă doctorul Bertram. Ce-ar fi dacă am lua-o prin partea dreaptă a defileului, oricum George pare sa şi-o fi ales pe cea din stânga. Sus, deasupra stâncilor, nu cred totuşi să fie unul din oamenii lor, cu condiţia să acţionăm numaidecât. Pe de altă parte îmi pare că urcuşul pe partea stângă este destul de uşor de realizat!

— De acord. Am putea s-o facem dar… Căpitanul Farrow a fost întrerupt brusc. Deasupra lor se dezlănţui larmă şi imediat după aceea se auzi o bubuitură puternică. Repede săriră cu toţii în lături, nici o secundă prea devreme. Bucăţi grele de stânci trecură năvalnic pe lângă ei şi se sparseră la sol.

— Indivizii pândesc colo sus şi norocul nostru este că s-a întâmplat noaptea, altfel nu ne-ar fi mers prea bine remarcă căpitanul. Să sperăm că George va ajunge şi el sus şi nu se va întâlni cu santinele pe drum. Haideţi să ne retragem acum, bandiţii ne urmăresc, văd mai încolo o cărăruie.

— Trebuie să ne împărţim din nou, domnule căpitan, propuse Rindow. Mă gândesc să pornesc cu grupa mea mai departe în defileu şi să încerc să ajung pe înălţimi. Dumneavoastră, cu oamenii rămaşi, să-i atrageţi şi să-i momiţi cumva pe bandiţi. Dacă vă reuşeşte manevra şi aceştia se vor precipita spre dumneavoastră, atunci poate voi reuşi să ajung şi eu neobservat sus.

— Dar cum veţi şti în ce parte, dreapta sau stânga se ascund duşmanii, dragă Rindow? De aici chiar că nu putem să ne dăm seama. Oricum luaţi partea din dreapta în timp ce eu voi încerca să-i atrag încoace.

Din nou căzură bucăţi mari de stâncă de sus. Rindow se folosi de acest divertisment să pătrundă adânc în defileu. Din fericire acolo sus domnea un întuneric atât de adânc, încât de-abia se putea vedea la câţiva paşi.

După ce parcurse cam 15 metri în interior, Rindow dădu ordin să înceapă ascensiunea peretelui de stâncă. El însuşi dădu exemplu şi păşi primul, urcând din ce în ce mai sus.

Ieşindurile de stâncă îi oferiră o scară naturală şi, după zece minute, găsi o cărare care continua de-o parte şi de alta, spre dreapta şi spre stânga de-a lungul peretelui stâncos. Aici trebuia să se întâlnească cu bandiţii care se găseau de această parte a defileului.

Între timp, găsiră şi George şi Petre o cărăruie care ducea de-a lungul peretelui de stâncă, la o înălţime de circa 20 de metri.

Chiar în clipa în care Petre intenţiona să păşească ultimul, pe potecă se năpusti o arătare dintr-o parte a acesteia, atacându-i cu strigăte de furie pe cei doi camarazi. George însă veghea; pumnul său repezit cu precizie îl nimeri pe individ chiar în bărbie, făcându-l să se clatine.

Înainte de a putea interveni şi Petre în luptă, agresorul se întoarse pe călcâie şi o luă la fugă cât îl ţineau picioarele. Acum, după luptă, din profil distinseră clar că era vorba de un chinez.

— Este Hsiung, dacă-l prindem, putem pune mâna şi pe restul bandei. Fără a mai aştepta răspunsul lui Petre, se luă după chinez. În fugă trebuia de asemenea să fie foarte atent, întrucât poteca se îngusta pe alocuri atât de mult, încât era de câteva ori să se prăbuşească, dacă nu s-ar fi apucat în ultima clipă cu mâinile de colţurile zimţate ale peretelui de stâncă. Fugarul, însuşi trebuia să fi parcurs anterior acelaşi drum şi asta dovedea o bună cunoaştere a locurilor. Tot mai des dispărea din câmpul vizual al lui George, apărea apoi din nou pentru un scurt timp, sfârşind prin a dispare cu totul.

Petre îl ajunse în curând pe tânărul său prieten şi stăpân şi acum lua parte la vânătoare. Chinezul însă nu mai era de văzut pe nicăieri, probabil că între timp să se fi pus la adăpost. Câteva împuşcături răsunară de jos şi gloanţele şuierară destul de aproape de cei doi, nimerind stâncile. Aici sus, ofereau fără doar şi poate o ţintă mult mai bună decât jos şi era necesar să se pună la adăpost dacă nu doreau să fie nimeriţi.

— Chiar că nu mai ştiu ce-i de făcut Petre, scrâşni George furios într-un moment de pauză a împuşcăturilor. Aici nu mai putem să rămânem dacă nu dorim să devenim o ţintă prea uşoară pentru inamicii. Camarazii nu pot nici ei înainta, fără să aibă de luat în considerare eventuale pierderi. Nu ai auzit

cum s-au prăvălit câteva bucăţi mari de stâncă, de aici, de sus? Probabil că Hsiung a fost autorul şi-mi pare cu atât mai rău că nu l-am putut prinde.

— Domnule George, dacă ne lăsăm jos şi ne târâm pe potecă, nu cred că ne pot distinge siluetele de jos, dacă vom ajunge la capătul zănoagei, vom găsi noi o modalitate de a coborî.

— Bine Petre, aşa să facem. Eu o iau înainte, dar tu urmează-mă îndeaproape, pentru a rămâne împreună.

George se lungi pe burtă şi începu târâşul. De jos nu putea fi zărit deşi între timp răsărise luna. Din fericire aceasta lumina cealaltă parte a defileului lăsând-o pe aceasta în penumbră.

De cealaltă parte a defileului, era însă echipa lui Rindow, formată din el şi doi oameni. Acum au fost văzuţi de jos, la lumina lunii şi imediat urmă o salvă ucigătoare, care precis ar fi făcut victime dacă Rindow şi însoţitorii nu s-ar fi lăsat la rândul lor pe vine, căutând adăpost. De jos se putea crede că au fost atinşi de gloanţe şi agresorii scoaseră chiote de bucurie.

Pe când atenţia generală era îndreptată pe partea lui Rindow, George profită şi exploată în folosul său situaţia. În mare grabă se târî mai departe şi se găsea acum chiar deasupra bandiţilor. Putea cu uşurinţă să-i nimerească pe aceştia, dar întrucât defileul se găsea încă în întuneric, decise să se târască până la capătul zănoagei pentru a coborî iarăşi în defileu.

După un sfert de oră îşi atinse scopul. Găsi locul potrivit pentru a putea coborî.

Din spirit de prevedere Petre rămase sus să vegheze, ca nu cumva coborând amândoi să se trezească între focurile bandiţilor care i-ar fi surprins întâmplător.

Coborârea dură ceva mai mult decât urcuşul. George trebui mai întâi să-şi găsească un punct de sprijin, înainte de a-şi propti mai bine piciorul. În orice moment se aştepta să fie văzut de jos. Dar din fericire totul rămase liniştit şi tăcut.

„Se găsesc la intrarea în defileu, îi trecu prin minte lui George când nu mai era decât la câţiva metri de sol. O să-l aştept aici pe Petre, apoi împreună o să încercuim intrarea unde păzesc bandiţii şi o să-i luăm în foc încrucişat. Să vedem ce-or mai face.”

Doar trei metri mai erau până jos, când piciorul îi lunecă deodată. Punctul de sprijin pe care-l căuta instinctiv cu piciorul se rupse sub greutatea lui şi se prăbuşi şi el de la acea înălţime. O grămadă de pietre îl urmară făcând un zgomot îngrozitor.

După ce se ridică, George se grăbi să ajungă cât mai repede la capătul văii. În clipa în care parcurgea ultimii metri, răsăriră în dreapta şi în stânga lui figuri ameninţătoare, ce doreau să se arunce asupra-i. Dar el, se întoarse pe călcâie. Îşi smulse concomitent pistoalele din cingătoare şi deschise focul asupra atacatorilor.

Câţiva dintre aceştia se prăbuşiră la pământ, alţii scoaseră strigăte de durere ţinându-se cu mâinile de burtă sau picioare. În acelaşi moment deschise focul de sus şi Petre care-şi credea stăpânul în primejdie. Nu avea o ţintă clară, dar bănuia de unde veniseră atacatorii. Pe George nu-l putea nimeri întâmplător, deoarece se afla chiar sub el şi era la început protejat de stânci. Salvele conjugate ale lui George şi Petre îi puseră pe bandiţi în mare încurcătură. Unii zăceau deja la pământ împuşcaţi, alţii erau răniţi, iar alţii o luară ia fugă de-a curmezişul zănoagei ca să se pună la adăpost de cealaltă parte. O voce mai puternică strigă ceva fugarilor, apoi se auzi o înjurătură, posibil drept răspuns la aceea că goanei bandiţilor nu i se putu pune capăt.

George îşi reîncărcă la iuţeală ambele pistoale. Aşteptă până i se alătură şi Petre. Singur nu dorea să plece în urmărirea bandiţilor. Apoi intenţiona să-l anunţe şi pe tatăl său de desfăşurarea evenimentelor, altfel acesta va aştepta zadarnic în defileu, deşi nu se mai zărea picior de bandit.

Tocmai când şi-a făcut apariţia Petre, apăru din parte opusă şi Rindow cu marinarii săi, care făcuse şi el primejdioasa coborâre în „căldare”, dar ajunsese prea târziu pentru a mai lua parte la luptă.

Se hotărâră pentru trimiterea unui marinar, care să-i dea veste căpitanului. Între timp, George şi Petre cercetară pe cei rămaşi pe câmp. Trei bandiţi fuseseră ucişi şi un al patrulea atât de grav rănit că de-abia îşi mai recapătă pentru câteva momente conştiinţa. Răniţii nu fuseseră nici ei în stare să fugă.

— Ei, da ştiu că aţi făcut niţică curăţenie printre nemernici, domnule Farrow, spuse Rindow. Dar aţi trecut prin momente deosebit de grele. V-au atacat cu toţii deodată?

— Aşa se pare, domnule Rindow, de fapt nici n-a trebuit să ţintesc, a fost de ajuns să apăs numai pe trăgaci şi fiecare glonţ se pare că şi-a atins ţinta.

— Bine că s-a întâmplat aşa şi nu viceversa. Dacă bandiţii ar fi tras primii, nu v-ar mai fi rămas timp pentru a apăsa pe trăgaci. Dar iată că vine şi tatăl dumneavoastră. Şi acum să vedem cum facem să ne îngrijim şi de restul bandei.

Căpitanul Farrow a fost repede pus în cunoştinţă de cauză de către George, care-i povesti cele întâmplate. Când îi

povesti de Hsiung pe care-l întâlnise pe potecă, tânărul Lohmann păşi înainte şi-l rugă pe căpitan să-i permită să păşească în fruntea expediţiei. Răzbunarea spuse el, îi aparţinea şi i-ar fi părut rău dacă altcineva i-ar fi luat locul arunci când va veni clipa înfruntării decisive cu chinezul.

Căpitanul Farrow încuviinţă, dar îl sfătui să nu fie necugetat în acţiunile sale viitoare pentru a nu cădea el însuşi ca victimă banditului galben.

III.
FERMIERII ÎNDÂRJIŢI.

ZĂNOAGA, SAU AŞA ZISA „CĂLDARE” a defileului să tot fi avut o sută de metri. Pereţi de stâncă înalţi o străjuiau din toate părţile. Era prevăzută cu două ieşiri, una prin care camarazii noştrii tocmai intraseră şi cealaltă, prin care marinarii răsculaţi o folosiseră pentru a fugi.

Kiepers îi lămuri că pereţii de stâncă ai defileului erau atât de înalţi şi de abrupţi încât nici un om nu se putea ascunde acolo şi cu atât mai puţin să opună o rezistenţă.

Principalul pericol la care membrii expediţiei se puteau aştepta erau nesfârşitele sinuozităţi şi curbe pe care acest vast defileu le prezenta.

Dacă bandiţilor le dădea în gând să se ascundă undeva în dosul acestora le putea provoca o mare surpriza şi nu puţine daune.

Farrow însă nu voi să se mai gândească la asta. În mare grabă străbătură întreaga „căldare”, implantată aici de mama natură şi nu mult după asta se găsiră în faţa celei de a doua ieşiri Spre mirarea camarazilor nici aici nu dădură peste bandiţi, probabil că spaima şi groaza de atacul neaşteptat cu consecinţe nefaste pentru ei a fost mai mare decât autoritatea lui Hsiung care voia să-i reorganizeze în eventualitatea unui nou asalt.

Cu prudenţă pătrunseră tot mai adânc în defileu, cu opriri la fiecare curbură ce putea deveni periculoasă. George şi Petre se strecurau de fiecare dată înainte, ca un fel de avangardă responsabilă de securitatea expediţiei. Cercetau cu atenţie fiecare colţişor şi abia după reîntoarcerea lor marşul reîncepea. Până acum nici picior de duşmani.

Căpitanul Farrow ajunse până la urmă la convingerea că nici nu-i vor întâlni până la mica aşezare de fermieri menţionată de Kiepers, unde aceştia intenţionau poate să se întremeze şi să organizeze o rezistenţă mai serioasă. Nu era exclus să fi părăsit această ultimă redută şi să-şi fi căutat scăparea în munţi. După aproximativ o oră de mers anevoios,

cu dese opriri ajunseră în sfârşit în micuţa localitate. Aceasta era plasată într-o vale destul de mare care oferea teren foarte rodnic la prima vedere, cu suficientă verdeaţă pentru animale.

În jurul unui lac micuţ, erau amplasate câteva clădiri de locuit şi grajdurile aferente pentru animale. Totul făcea la prima vedere o impresie atât de paşnică, încât nimeni n-ar fi crezut că, nu demult, fermierii fie că au fost ucişi, fie au fost alungaţi, aşa cum rezulta foarte clar din istorisirea timonierului Kiepers.

Farrow înaintase în vale vreo 50 de metri, apoi se opri preţ de câteva minute împreună cu tovarăşii săi, pentru a examina mai în voie. Razele luminoase ale lunii făceau vizibile aproape fiecare colţişor şi nimic nu părea ascuns sau misterios aici.

— Cu siguranţă că bandiţii nu mai sunt aici, domnule căpitan.

— Se pare chiar că nu-i ţipenie de om pe aici în întreaga vale, propun deci să ne continuăm drumul, opinie doctorul Bertram.

— Nu ştiu dar am senzaţia că sunt atras într-o capcană, răspunse acesta. Chiar această linişte binecuvântată nu-mi miroase bine, dumneavoastră, nu vă spune nimic aceasta, dragă doctore?

Din toate casele, de îndată ce căpitanul îşi termină vorba, ca la comandă, porni acum o salvă. Farrow fu atins superficial la braţ şi se aruncă imediat la pământ, gest urmat de toţi camarazii.

— E rănit cineva? se interesă imediat Farrow. Răsuflă uşurat când toţi până la unul îi raportară că n-au fost atinşi.

— Bandiţii s-au baricadat în case, aşa că nu se mai poate să stăm aici spre a le oferi o ţintă sigură. Par să fie aprovizionaţi din belşug cu arme şi muniţii şi ştiu cum să le folosească, îşi exprimă părerea Rindow.

— Asta mă miră, replică căpitanul. La început au fost nişte ţintaşi foarte proşti şi acum după un ceas au devenit trăgători de elită. Sigur că trebuie să ne retragem, altfel vom suferi pierderi inutile. Căpitanului Farrow îi căzuse de pe cap chipiul, fără a băga de seamă. În şoaptă, dădu semnalul de retragere, înapoi în defileu. Întocmai ca indienii se târâră îndărăt în timp ce erau ţinuţi sub foc continuu.

În sfârşit, se putură ridica din nou în picioare şi Rindow izbucni furios:

— Aceşti indivizi par să se fi luminat între timp. Fiecare împuşcătură îşi caută ţinta sa. Ştiu probabil că-i vorba de viaţa lor. Dacă ne cad în mână!

— Cred mai degrabă, dragă Rindow că nici nu avem de a face cu bandiţii, a fost de părere căpitanul. Mi se pare că avem de a face cu fermierii alungaţi care s-au întors la casele lor şi acum ne-au luat drept bandiţi!

— Pe toţi dracii, domnule căpitan, să ştiţi că aveţi dreptate îi scăpă doctorului Bertram. În timp ce bandiţii se apropiau de coastă, fermierii şi-au ocupat din nou casele. Dar mă mir cum de bandiţii care au trecut pe aici n-au fost întâmpinaţi cu salve înaintea noastră, căci nu cred să fi auzit vreo împuşcătură.

— E posibil ca aceştia să fi observat schimbarea şi să fi ocolit valea printr-o parte sau alta, explică căpitanul. În orice caz se impune să luam neapărat legătura cu locuitorii regiunii.

— Tată, propun să mă târăsc până la ei şi să lămuresc situaţia. Nu cred să fie cine ştie ce pericol şi apoi mă va însoţi şi Petre, se oferi George.

— Bine George. Fă-o! Dar fi prudent totuşi. Să rămâi tot timpul acoperit, nu ştim cu certitudine dacă nu sunt cu adevărat bandiţii baricadaţi acolo.

George se pregăti să pătrundă din nou în vale. Se lăsă la pământ şi-şi reîncepu mersul, târându-se în umbra înalţilor pereţi de stâncă, urmat îndeaproape de Petre, care nu voia să-şi lese tânărul stăpân nici un minut singur.

De îndată ce tânărul ajunse în valea de-abia părăsită, a făcut un ocol spre dreapta şi continuă târâşul la poala stâncilor. Aici terenul îi oferea protecţie maximă şi nu putea fi văzut deloc din interiorul caselor. Fermierii supravegheau cu siguranţă numai intrarea în defileu, pe unde era de aşteptat să se întoarcă bandiţii.

George voia să facă un ocol mai mare în jurul caselor şi să aştepte o ocazie favorabilă, pentru a intra în una din case dintr-o altă direcţie. După ce parcurse târâş o parte din drum a considera că se poate ridica puţin, dar păstrând poziţie de aşteptare, pe jumătate aplecat.

Petre făcu acelaşi lucru. În case nu ardea nici o lumină, numai din când în când scăpăra ceva pe la ferestre. Era doar lumina lunii care se reflecta pe luciul metalic al armelor pe care fermierii sau bandiţii le ţineau în mâini.

După o jumătate de oră George înconjurase deja aproape jumătate de vale. Se afla acum pe partea opusă de unde apăruseră camarazii la început şi-acum trebuia să încerce să se apropie de case. Pentru a reuşi aceasta trebuia din păcate să străbată o suprafaţă plană intens luminată de lună.

— Mă voi apropia deschis şi la vedere de case, Petre şi în semn de pace o să-mi flutur batista mea albă propuse George în sfârşit, când îşi dădu seama că nu există altă ieşire.

Fermierii nu vor trage într-un om care se apropie neînarmat şi cu intenţii paşnice.

— Poate că totuşi se găsesc bandiţi adăpostiţi acolo, domnule George, pe ăştia nu-i va deranja deloc batista albă ca semn al păcii, întrucât ştiu ce-i aşteaptă. Poate ne reuşeşte totuşi să ne apropiem neobservaţi.

— Pe această noapte clară, cu o astfel de lună plină, este cu desăvârşire exclus. Oricum, poate că mulţi din ei au adormit, dacă au văzut că ne-am retras.

— Dacă încep să tragă putem noi să tot agităm batistele, domnule George. Aş fi totuşi de părere să încercăm să ne târâm pân-acolo.

— Bine Petre, dacă tot crezi că se aţin bandiţi pe acolo, atunci evident că-i mai bine. Să încercăm, dar s-o facem cât mai încet pentru a nu provoca cel mai mic zgomot, care ne-ar putea da de gol.

Amândoi se lungiră iarăşi la pământ şi continuară şi mai încet târâşul, apropiindu-se tot mai mult de zidurile caselor, întrucât iarba părea să fi crescut destul de înaltă în valea asta, le reuşiră să nu bată la ochi, cel puţin la început, dar nu-i vorbă că se mişcau şi foarte încet, pentru a nu provoca o mişcare prea bruscă a firelor de iarbă. Se apropiau din ce în ce şi mai aveau poate 50 de metri de parcurs, când răsună deodată o împuşcătură din direcţia caselor.

În acelaşi timp George şi Petre auziră o voce sonoră care împărţea ordine din una din case.

— Acum trebuie să ne arătăm, a fost de părere George exact când o adevărată ploaie de gloanţe a început să cadă în jurul lor. Repede îşi luă batista şi începu s-o agite ca pe un steag în aer. Salva încetă tot atât de brusc cum începuse şi „vocea” ce dăduse comanda se făcu auzită.

— Ce vreţi, nu negociem cu bandiţii. Dacă vreţi să atârnaţi de primul copac, spânzuraţi pentru faptele voastre, poftiţi încoace!

— Nu venim cu intenţii ostile. Suntem în căutarea bandiţilor, care presupunem c-au ocupat această aşezare, răspunse George.

Câteva momente dură tăcerea, apoi fură poftiţi de aceeaşi voce poruncitoare să se apropie. George îi urmă sfatul, ţinând tot timpul batista, solul păcii în mână, fluturând-o spre case. În grabă se apropie şi Petre şi în scurt timp se aflau în faţa primei case din şir. O uşă se deschise exact în acelaşi timp şi două siluete zdravene îi întâmpinară. Amândoi oamenii erau înarmaţi cu carabine şi-i examinau acum pe cei veniţi cu toată atenţia.

— Dar ăştia-s tocmai indivizii care voiau să ne atace, adineauri fu de părere unul din ei, îi recunosc după uniformă! Nemernicilor mai aveţi îndrăzneala să apăreţi aici? Şi ameninţător îşi ridică arma îndreptând-o asupra lui Petre.

— Opriţi-vă domnilor! Faceţi o mare greşeală, v-am spus că noi înşine suntem în urmărirea bandiţilor, continuă să le explice George aparent netulburat.

— Asta-i o înşelăciune, voiţi numai să ne atrageţi într-o nouă capcană îşi continuă vorbitorul ideea. De ce v-aţi târât atunci, puteaţi să veniţi direct înspre noi, la vedere, dacă nu aveaţi nimic de ascuns.

— Pentru că dumneavoastră aţi tras primii, atunci când noi am pătruns în vale. Tatăl meu aşteaptă acolo la intrarea în defileu ca să-i dau de veste. Credeţi că aş fi îndrăznit să apar dacă îmi era frică de dumneavoastră?

George vorbise atât de calm încât ambii fermieri amuţiră, începură să se sfătuiască în şoaptă, apoi îl invitară pe George şi pe Petre înăuntru, prin vocea celui care luase primul cuvântul. Îi avertizară însă să nu atingă armele, întrucât vor fi împuşcaţi pe loc. În ciuda avertismentelor George îşi duse fulgerător ambele mâini la cingătoare, înainte ca fermierii să poată manevra carabinele într-un fel, scoase ambele pistoale le îndreptă spre aceştia şi… le lăsă să cadă la picioarele lor.

— Mă credeţi acuma că am venit cu intenţii paşnice? întrebă ei cu glas ridicat.

Unul dintre fermieri se aplecă şi ridică pistoalele. Între timp şi Petre îşi aruncase înaintea acestora armele.

— Haideţi în casă să vedem ce vreţi de la noi, repetă unul din fermieri invitaţia. Încet George păşi înăuntru trecând pe lângă cei doi fermieri care stăteau în prag. Adunaţi într-o cameră mare, stăteau opt bărbaţi şi câteva femei, care îi priviră cu vădită dușmănie. George salută adunarea aceea şi se adresă primului bărbat cu care vorbise la început şi care rămăsese la urmă şi acum tocmai zăvora uşa:

— Mă numesc George Farrow şi sunt fiul căpitanului Farrow. Poate că numele acesta vă este cunoscut domnii mei?

— Farrow? Căpitanul Farrow?

Numele acesta păru să facă oarecare impresie în această încăpere. Se pare că până şi în coloniile acestea nu erau complet necunoscuţi. Dar bineînţeles n-aveau de unde să ştie dacă este adevărat. De aceea George îi arătă un act doveditor, pe care obişnuia să-l poarte totdeauna asupra lui. Acesta-l examină cu atenţie după care îi întinse prietenos mâna lui George.

— Într-adevăr prieteni, numele său este George Farrow şi pare a fi fiul căpitanului Farrow, se pronunţă el acum. N-

aveam de unde să ştim şi cu atât mai mare este bucuria noastră să vă putem saluta în mijlocul nostru. Am suferit pierderi grele după ce am sărit în ajutorul unor aşa zişi naufragiaţi. Trei din tovarăşii noştri au fost împuşcaţi, întrucât s-au opus bandiţilor.

— Ştiu, domnilor. Asta e şi scopul vizitei noastre aici, să-i pedepsim pe ticăloşi. Sunt marinari răzvrătiţi de pe un vas şi căpitanul acestuia a fost asasinat tocmai de dânşii. Sunt conduşi de un chinez şi au fost aţâţaţi tocmai de acesta.

— Aşa este, tocmai chinezul ne-a împuşcat camarazii, izbucniră din toate părţile vocile fermierilor. Unde se află nemernicul?

— Am crezut că-i vom găsi aici, i-am urmărit de la ţărm încoace, după ce au încercat să jefuiască vasul. La început am crezut că s-au baricadat în case.

— Şi noi, la rândul nostru, am crezut că sunteţi tocmai bandiţii, râse unul din fermieri. Spuneţi că tatăl dumneavoastră se află la ieşirea din defileu. Nu vreţi să-l strigaţi domnule Farrow? Iată pistoalele dumneavoastră, nu trebuie să umblaţi neînarmaţi atâta timp cât bandiţii nu sunt făcuţi nevătămători.

— Petre, cheamă-l pe tata, eu voi rămâne aici. Dar celelalte case nu sunt locuite?

— Nu domnule Farrow, am preferat să fortificăm numai această casă, întrucât este mai înaltă decât celelalte. Pe de altă parte de aici avem o perspectivă mai largă asupra întregii văi.

Între timp Petre părăsise casa. Oamenii nu slăbiră de loc veghea în timpul acestei convorbiri şi erau foarte atenţi la ce s-a întâmpla afară. După ce Petre se-ndepărtă, priviră în urma lui. Văzură cum după câteva sute de metri acesta ridică braţele şi făcu semn spre intrarea în defileu. Îndată apărură camarazii şi-i ieşiră în întâmpinare.

Pe când îl întâmpinau, acesta le povesti pe scurt tot ce se întâmplase şi, împreună, se îndreptară spre case, unde după câteva minute fură întâmpinaţi cu prietenie.

— Era să înfăptuim o mare nenorocire domnule Farrow, luă acum cuvântul bătrânul fermier care părea să fie purtătorul de cuvânt al locuitorilor de aici. Ne pricepem să tragem cu puşca şi numai din fericire, nimeni dintre oamenii dumneavoastră n-a fost nimerit.

— Ne-am dat seama imediat că n-au fost salvele bandiţilor, le explică acum Farrow. Am înţeles că avem de-a face cu oameni care ştiu să mânuiască arma. De aceea n-am răspuns cu foc şi am preferat să trimit pe fiul meu, pentru a lua legătura cu dumneavoastră. Şi se pare că a reuşit.

— Şi a făcut-o foarte bine chiar. Pe altul l-am fi împuşcat cu siguranţă, căci n-aveam de unde şti că se mai aţin şi astfel de oameni în ţinuturile astea, părăsite de Dumnezeu.

— Dar unde pot fi bandiţii domnilor? I-am urmărit prin defileu, am avut un schimb de focuri cu ei chiar în zănoagă şi de-abia aici în cel de al doilea defileu le-am pierdut urma. Trebuia doar să treacă prin valea asta!

— Este exclus, întrucât am vegheat tot timpul, răspunseră fermierii. De sus din munţi am reuşit să ţinem întreaga aşezare sub observaţie. I-am urmărit cum se îndreaptă spre coastă şi am sperat să nu se mai întoarcă. De aceea am reocupat şi fortificat această casă. Până acum n-am văzut picior de bandit şi este imposibil să fi trecut pe aici fără să fi observat, mai ales c-am stat tot timpul la pândă şi avem ochii foarte ageri.

— Dar atunci unde se pot ascunde? Este exclus doar să se fi putut căţăra până în vârful stâncilor.

— Ştiţi, există într-adevăr un loc în defileu unde s-ar fi putut ascunde domnule Farrow, dar ar fi trebuit să aibe cu adevărat un noroc porcesc să-l găsească. O potecă îngustă duce de fapt. Până sus în vârf şi apoi de cealaltă parte a muntelui, până jos. Odată ajuns jos te afli în cea de a doua vale, foarte roditoare şi ea, dar neînsemnată. Noi am ridicat acolo numai nişte grajduri, unde intenţionam să păstrăm nutreţ pentru vitele noastre.

— Dumnezeule, dacă bandiţii ajung acolo, atunci locul nostru secret de depozit este deconspirat strigă deznădăjduit un fermier tânăr. Toţi îi făcură semn să tacă. Căpitanul îi văzu însă, râse bine dispus şi urmă apoi:

— Domnii mei, veţi fi auzit poate multe despre mine şi ştiţi desigur că sunt în stare să păstrez un secret, atât eu cât şi oamenii mei. Trăim singuri şi nu intenţionăm să forţăm secretele altor oameni. Dacă nu aveţi încredere în noi, puteţi să nu ne împărtăşiţi, despre ce este vorba, dar dacă, dimpotrivă, credeţi că bandiţii ar putea dăuna secretului dumneavoastră mai mult, atunci nu vă sfiiţi şi puneţi-ne în cunoştinţă de cauză cu marele dumneavoastră secret, chiar dacă… ei bine, ar fi vorba de aur.

— De unde ştiţi asta domnule Farrow? Strigă acum bătrânul fermier, uimit, v-a spus cineva, ceva?

— Nu dragul meu, dar mi-am dat pur şi simplu singur seama despre ce ar putea fi vorba. Aceşti munţi ascund multe comori în ei şi poate c-aţi fost suficient de norocoşi să descoperiţi un filon aurifer, pe care, cum e şi natural, să-l exploataţi fără multă vâlvă, nu-i aşa?

— Domnule Farrow, de ce am mai nega acum? De la început când ne-am stabilit în această regiune nici prin gând nu ne trecea să devenim căutători de aur dar printr-o întâmplare fericită am descoperit acest filon şi acum lucrăm tot timpul să-l exploatăm cum se cuvine. Ne facem timp adică, pentru aşa ceva. Întrucât jumătate din efectivul nostru lucrează acolo, cealaltă jumătate are grijă de gospodărie. Aşa ne organizăm cu schimbul. Şi de aceea toţi suntem după părerea mea cinstiţi, nimeni nu trebuie să aibe neîncredere în celălalt.

— Şi acum sunteţi de părere, că zăcământul dumneavoastră, ar putea fi descoperit de către bandiţi? întrebă Farrow.

— Ar fi de mirare să n-o facă. Sunt mai multe filoane, acolo în vale, unde sunt amplasate mici adăposturi pentru noapte şi cu siguranţă bandiţii vor folosi unele din acestea pentru uzul lor propriu.

Din păcate tot acolo vor găsi uneltele şi gura minei, de unde vor deduce, cât ai zice peşte, despre ce este vorba.

— Ei bine domnilor, acum suntem suficient de puternici să-i alungăm pe bandiţi. În caz de necesitate pot chema şi alţi oameni de pe submarin.

— Domnule Farrow, ne va fi foarte greu să ajungem în cealaltă vale, dacă indivizii îşi organizează serios apărarea. Doar această cărare îngustă duce într-acolo, alt drum nu mai există. Cine ajunge în această vale, este la rândul său prins în capcană, întrucât, numai pe această potecă de care tocmai am pomenit poate scăpa. Ne-am mânat animalele întotdeauna cu multă grijă şi multe precauţii peste această cărare şi evident c-am căutat tot timpul şi o altă cale, dar n-am găsit nici una.

— În consecinţă, indivizii sunt la rândul lor prizonieri, dacă noi păzim straşnic cărarea, întrebă tânărul Lohmann care până acuma păstrase tăcerea.

— E adevărat că sunt prizonieri, dar nu văd la ce ne-ar folosi noua asta, de vreme ce nu-i putem scoate de acolo; de băut şi de mâncat au pentru un timp îndelungat, căci avem provizii destule, de foame nu vor răbda în nici un caz, răspunse fermierul.

— O să-i scot de acolo şi de-o fi s-o fac de unul singur, scrâşni Fritz Lohman înverşunat.

Fermierii îl priviră miraţi. Căpitanul Farrow, se văzu obligat să le povestească acestora despre moartea tragică a domnului Lohmann senior şi cum era cât pe-aici să moară şi tânărul din cauza uneltirilor acestui chinez.

Impresionaţi, fermierii oameni de treabă, îl consolară îi strânseră mâinile şi-i promiseră să-l ajute, fiecare după

puterile sale..

IV.
HSIUNG, DIAVOLUL GALBEN.

— DOMNULE FARROW, n-are nici un rost să pornim, încă astăzi, în valea aceea. Ne vom descurca cu greutate pe întunericul acesta şi apoi mai trebuie să ţinem seama de prezenţa bandiţilor, propuse acum, bătrânul fermier, purtătorul de cuvânt ai localnicilor. Voi trimite trei din oamenii mei să-i ţină în şah pe bandiţi, dacă se vor întoarce. Dacă este cazul, vom fi alarmaţi de împuşcăturile lor şi ne va rămâne suficient timp să le sărim în ajutor.

— Aş fi de acord, dacă sunteţi absolut siguri că nu ne pot scăpa. Oricum vom instala santinele de noapte şi noi, pentru a nu ne trezi cu un atac neaşteptat. Nu suntem absolut siguri că bandiţii s-au ascuns tocmai acolo, sugeră Farrow.

— Nu pot fi altundeva, domnule Farrow, fiindcă pur şi simplu nu există altă ascunzătoare. Iar oamenii nu pot dispărea fără urmă.

Fermierul dădu imediat dispoziţiile corespunzătoare. În scurt timp. Patru tineri fermieri părăsiră casa şi se îndreptară spre defileu.

După o jumătate de oră unul de întoarse şi raportă că într-adevăr la începutul potecii s-au descoperit urme care nu puteau fi lăsate decât de către bandiţi. Acum erau prinşi în capcană, fără putinţă de evadare.

Se stabiliră echipele de pază pe timpul nopţii. Căpitanul Farrow împreună cu oamenii săi primi o fermă unde să-şi petreacă noaptea. Întrucât toţi erau obosiţi şi în ziua următoare poate îi mai aşteptau încercări nu mai puţin grele, marinarii noştri îşi căutară fiecare un culcuş şi în curând sforăiau în lege. Nimic altceva nu mai tulbură liniştea nopţii.

Dimineaţa se treziră cu toţii devreme. De abia îmbrăţişară razele soarelui câmpia, când a început peste tot agitaţia în case.

Evenimentele care urmau să se petreacă îi făceau pe toţi vioi, nimeni nu voia să rămână acasă, sau să ajungă prea târziu, acum când era vorba de a veni de hac bandiţilor. Atât de mare era înverşunarea tuturor împotriva marinarilor răsculaţi şi mai mare încă asupra lui Hsiung, chinezul ce le era conducător.

Tânărul Lohmann nu închise ochii toată noaptea. Aproape melancolic aşteptă ivirea zorilor. Număra orele şi minutele cuprins de nerăbdarea de a da în sfârşit faţă cu chinezul. Tatăl său trebuia răzbunat şi el Fritz Lohmann avea un drept mai

mare şi primordial asupra acestei răzbunări decât restul fermierilor. N-o să rabde ca aceştia să i-o ia înainte.

În sfârşit sosise momentul ca să pornească spre defileu. Femeile rămaseră în paza câtorva marinari întrucât fermierii nu se putuseră nici cum hotărî care să rămână de pază acasă.

Voiau să fie toţi părtaşi la răzbunarea împotriva bandei chinezului. Dar deocamdată nu-l aveau. După o jumătate de oră erau deja la locul de unde pornea poteca. Santinelele raportară că nimic nu s-a întâmplat în timpul nopţii şi nu se arătase deocamdată nici un om din tabăra adversă. Probabil că se simţeau în siguranţă acolo unde erau.

— Haideţi domnule Farrow, s-o pornim înainte. Cunosc împrejurimile foarte bine şi vă pot conduce.

George, doctorul Bertram, Rindow, Petre uriaşul îi urmau îndeaproape. Acum li se păru absolut evident că pe timp de noapte nu puteau găsi poteca aşa de îngustă şi de bine ascunsă, numai dacă aveau într-adevăr un noroc ieşit din comun, aşa după cum părea să fie cazul bandiţilor. Poteca urca abrupt în sus şi numai după circa 50 de metri o lua drept înainte. Mergeau pe lângă adâncimi prăpăstioase şi câteodată, cărarea se îngusta atât de mult, încât trebuiau să se ţină cu mâinile de pereţii de stâncă şi cu atât mai mult se mirau Farrow şi cu ai săi cum reuşiseră fermierii să treacă şi animalele pe aici.

— A fost destul de simplu, domnule Farrow, câte doi oameni transportau o oaie. Vitele bineînţeles că au rămas de cealaltă parte, nu le puteam aduce încoace. Fireşte că am şi pierdut animale pe parcurs, care s-au prăbuşit în prăpastie, dar au fost numai trei sau patru capete.

— Cât timp durează, până ajungem de cealaltă parte a văii? Pentru că trebuie să luăm în considerare că bandiţii şi-au postat santinele, se interesă acum căpitanul.

Într-o jumătate de oră o să putem vedea câmpia, apoi urmează coborâşul Acesta va fi natural partea cea mai grea a drumului, deoarece s-ar putea să fim văzuţi de către bandiţi Poate că ne va reuşi totuşi să-i ţinem în şah cu carabinele noastre, astfel încât să ne reuşească coborârea.

Încetul cu încetul, marşul acesta atât de anevoios continua. Deasupra lor tronau cupolele de stâncă iar dedesubt se căscau prăpăstii ameţitoare. Iar la sfârşit aveau să fie întâmpinaţi de un diavol cu înfăţişare omenească, gata de orice, pentru a nu i se zădărnici planul.

Acoperire în cazul unui atac venit de jos din păcate nu exista aici. În cazul unei salve de puşcă singura posibilitate de apărare era să se arunce la pământ pentru a nu oferi o ţintă sigură.

Drumul era continuat în tăcere. Căpitanul se miră că până aici încă nu se ajunsese la o ciocnire cu bandiţii, apoi îşi zise că aceştia probabil vor fi găsit mina auriferă şi acum nu mai puteau de bucurie. Nici unul nu voia să părăsească locul deoarece nu aveau încredere unii în alţii. Ajunseră astfel la mina numărul doi. Când atinseră punctul de unde aceasta era vizibilă în întregime, se opriră şi căpitanul şi camarazii săi începură s-o examineze în amănunţime cu ajutorul ocheanelor. Chiar în capătul opus se găsea exploatarea minieră auriferă. Până acum nu zăriseră nici o fiinţă omenească; bătrânul fermier a fost de părere însă că toţi bandiţii erau deja în mină prin subteran, destul de adânc în inima muntelui. Probabil erau în plină activitate şi nu voiau să fie tulburaţi de nimic.

— Poate că ne va reuşi totuşi să coborâm fără să fim observaţi. Se înţelege că mi-ar conveni mai bine dacă am putea evita orice vărsare de sânge, spuse Farrow.

— Aveţi de gând cumva să-i cruţaţi pe aceşti ticăloşi, domnule Farrow? întrebă bătrânul cu ochii scânteind. O să-i spânzurăm numaidecât pe nemernici de-ndată ce ne pică în mână. Nare nici un rost să-i deferim justiţiei, aici în această regiune uitată de Dumnezeu, suntem singurii judecători.

Căpitanul preferă să nu răspundă. Se uită numai în treacăt la Fritz Lohmann care venea imediat după el. Acesta privea cu ochii aprinşi câmpia ce se desfăşura înaintea ochilor lor, de parcă ar fi putut să-l silească pe ucigaşul tatălui său să-şi părăsească ascunzătoarea.

— Iată doi oameni, strigă fermierul şi arătă jos în vale. Cred că aceşti doi cretini s-au certat, se aude de aici cum zbiară unul la altul. Îndată vor trece şi la fapte, ce v-am spus eu, domnule Farrow.

Cei doi de jos îşi arătau unul altuia ceva, probabil minereu aurifer găsit în mină. Dintr-o dată se apucară de beregată, încercând să se sugrume reciproc. Alţi patru indivizi ieşiră din mină în frunte cu chinezul. Când îşi văzu oamenii tăvălindu-se la pământ, îşi scoase rânjind pistolul şi trase asupra lor.

Aceştia se mai încordară odată, de parcă ar fi vrut să se ridice şi apoi înţepeniră fără să-şi mai ia mâinile de pe beregate.

— Oribil, de necrezut! izbucni doctorul Bertram. Acestui ticălos galben nu m-aş sfii nici eu să-i sfărâm ţeasta cu un glonte. Ah! Cred că ne-a văzut acum, uite că-şi face atenţi tovarăşii asupra prezenţei noastre.

Căpitanul observase de asemenea tentativa chinezului. Bandiţii încremeniră timp de câteva secunde, alergară apoi în mină şi se întoarseră cu toate armele la suprafaţă. Fără să se

mai sfătuiască le îndreptară în sus şi începu o adevărată ploaie de gloanţe.

Dar nici fermieri nu rămaseră cu mâinile în sân. Îşi luară cât ai zice peşte carabinele la ochi şi începură un adevărat duel de artilerie între cele două tabere. Unul după altul, căzdeau bandiţii atinşi, rostogolindu-se pe jos, ţipând. Deja zăceau patru la pământ care nu se mai puteau ridica pe când ceilalţi îşi căutară scăparea în puţul minei, unde erau deocamdată feriţi de gloanţele fermierilor.

Căpitanul Farrow şi oamenii săi nu luau încă parte la luptă, deşi ţineau în mâini pistoalele gata pregătite. Întrebător privi Farrow înspre bătrânul fermier care-i condusese până aici.

— Acum trebuie să coborâm în câmpie domnule Farrow, acuma când situaţia ne e favorabilă nouă.

Câţiva dintre ai noştri vor putea ţine în şah intrarea minei, în timp ce ceilalţi vor încerca coborârea. Părerea mea e că tipii ochesc atât de prost, încât putem să ignorăm gloanţele lor. Vedeţi acolo în intrândul acela de stâncă, începe poteca care conduce direct în vale.

Poteca care ducea în vale era şi ea deosebit de abruptă. Căpitanul care se bizuia pe experienţa localnicilor nu mai şovăi şi dădu ordinul de coborâre.

Bătrânul fermier începu primul coborârea. Parcurseră jumătate din drum când de jos izbucniră din nou câteva împuşcături. Fermierul care era în frunte ridică deodată braţele în sus, căută un punct de sprijin şi… se prăbuşi ultimii 25 de metri care-i mai avea de parcurs, până la sol. Se auzi o bufnitură înăbuşită şi rămase întins acolo, nemişcat.

Fermierii răspunseră şi ei cu împuşcături, dar se părea că trăgătorul bandiţilor avea o bună acoperire, deoarece, netulburat trase acum asupra căpitanului Farrow şi a oamenilor săi, care de-abia puteau să înainteze pas cu pas. Nu aveau voie să se grăbească, deoarece un pas neatent ar fi însemnat moarte sigură Era o situaţie foarte neplăcută pentru marinari, întrucât puteau fi nimeriţi în orice moment! Norocul lor era că bandiţii nu erau trăgători prea buni, altfel nu le-ar fi mers deloc bine. Fermierii răspundeau de fiecare dată cu salve la împuşcăturile venite de jos, dar nu reuşeau să-i aducă la tăcere pe trăgătorii bandiţilor. După cum au aflat mai apoi, chinezul şi încă trei răsculaţi căutară adăpost îndărătul unor stânci şi de acolo, protejaţi cum se cuvine, trăgeau fără contenire asupra camarazilor. Mai aveau doar zece metri de parcurs. Acum, după prăbuşirea fermierului, căpitanul Farrow conducea grupul şi era primul care avea să atingă pământul. Nervii erau încordaţi la maximum şi căpitanului i-ar fi plăcut

mai degrabă să zboare ultima porţiune de drum, doar să se poată repezi cu toată înverşunarea asupra bandiţilor.

Încă cinci metri, apoi numai trei. În sfârşit, putea să îndrăznească săritura. Câteva gloanţe îi şuierară pe la ureche. În sfârşit ajunse jos şi-acum se întoarse deodată-n jur. Cu pistolul pregătit pentru luptă, dar nu-i putu zări nicăieri pe bandiţi.

— Acolo tată, s-au pitit înapoia blocurilor alea de stâncă, îi strigă George care ajunsese jos cam în acelaşi timp. Ca o furtună alergă înspre, deşi era întâmpinat imediat de o salvă a acestora. Se aplecă la pământ, apoi se ridică repede şi continuă alergarea. Camarazii fură imediat îndărătul lui. Doi marinari suferiră răni superficiale iar doctorului Bertram i-a fost străpunsă casca colonială. Acum după ce toţi alergară spre stâncile de unde veneau împuşcăturile, acestea încetară.

— Fii cu ochii în patru George! îi strigă căpitanul. Ticăloşii stau la pândă şi te împuşcă imediat ce dai ocol stâncilor.

Dar pe George nu-l mai puteau opri astfel de sfaturi. Acum şi ajunse la stânci şi le dădea ocol. Nu băgă de seamă cum i se puse piedică cu ajutorul unei prăjine lungi venite dintre stânci şi, bineînţeles căzu grămadă. Mâini înfrigurate îl înhăţară, o lovitura cu patul unui pistol, puternică, drept în moalele capului, îi răpi cunoştinţa.

Atunci chinezul apăru de odată, îl smunci pe George leşinat cu o forţă de nebănuit în sus şi-l ţinu în faţa-i ca un scut, în mâna-i dreaptă flutura un pumnal şi acum îi strigă căpitanului care venea în goană:

— Un pas dacă mai faci şi-l străpung cu pumnalul!

Deja proptise lama acestuia la gâtul lui George şi începu să-l zgârie binişor. Căpitanul care vedea scena în toată grozăvia ei, rămase nemişcat. Camarazii vrură să treacă pe lângă el, dar şi ei se opriră în cele din urmă la vederea acestui tablou înfiorător.

— Înapoi, sau îl înjunghii chiar acum, strigă înfuriat chinezul.

Căpitanul fierbea de mânie, dar nu putea întreprinde pe moment nimic căci nu voia să primejduiască viaţa fiului său. Aşa că dădu ordin de retragere oamenilor săi, în timp ce el însuşi intenţiona să se apropie de chinez. Acesta însă îi făcu semn foarte energic cu mâna să bată în retragere. Încet, încet, de-a-ndărătelea chinezul se retrase până la intrarea în puţul minei, apoi dispăru în cele din urmă în interiorul acesteia urmat de oamenii lui şi bineînţeles de George, care-i servea drept prizonier şi nu se trezise din leşin.

Farrow şi camarazii săi căutară acoperire în dosul bucăţilor mari de stâncă răspândite peste tot. Nu îndrăzneau însă să-i

atace pe bandiţi în bârlogul lor. Bineînţeles că aceştia erau sortiţi pieirii dacă-i făceau rău lui George, dar Farrow nu voia să pună în joc viaţa fiului său.

— Fermierul cel bătrân este mort, domnule Farrow, l-am privit întâmplător şi-am văzut c-a fost nimerit direct în cap.

— Ceilalţi fermieri vor să vină încoace, numai de n-ar vrea să întreprindă deocamdată nimic împotriva bandiţilor. Durerea lor pentru moartea camaradului şi liderului lor, va fi cu siguranţă mai mare decât raţiunea şi asta i-ar putea dăuna lui George. Să sperăm că acum când bandiţii au început din nou să tragă, vor rămâne sus.

Din puţul de mină veneau în mod regulat împuşcături, dar nu în salve, ci izolate, foc cu foc, direcţionate asupra fermierilor care nu apucaseră să coboare, dar care tocmai se pregăteau s-o facă. Din fericire raţiunea învinse căci îşi dădură seama cât de periculoasă ar fi fost coborârea şi rămaseră sus. De fapt mai rămăseseră puţini trăgători de-ai bandiţilor.

Căpitanul aşteptă în tăcere în dosul stâncilor să vadă ce-o mai întreprinde chinezul. Nu va îndrăzni, spera el să-i facă ceva lui George deoarece asta ar fi sinonim cu propriu-i sfârşit. De aceea, Farrow presupuse că Hsiung va lua legătura cu el, pentru a-i propune evadarea din valea asta în schimbul vieţii ostatecului. După un sfert de oră auzi din nou vocea chinezului. Îl strigă cu voce tare pe căpitan şi acum, trebuia să se prezinte, probabil la negocieri.

— Domnule căpitan, am de vorbit cu dumneavoastră. Fiul vi s-a trezit din leşin şi mi-a spus cine sunteţi. Vă somez să părăsiţi valea imediat, să nu blocaţi ieşirea şi să ne permiteţi liberă trecere. De abia atunci vă voi elibera fiul, când mă voi socoti în deplină siguranţă.

Căpitanul se sfătui cu oamenii săi. Vedeau că n-au altă ieşire dar erau conştienţi că galbenul nu-l va elibera niciodată pe George. Chiar că nu ştiau ce să facă.

Tânărul Lohmann stătuse până acum tăcut, privind cu ochi cuprinşi de febră, doar intrarea în mină. Stătea astfel adăpostit după stânci încât nu putea fi văzut de către Hsiung. Şopti ceva lui Kiepers, timonierul său, apoi se întoarse către căpitanul Farrow.

— Puteţi să promiteţi liniştit că dumneavoastră împreună cu oamenii dumneavoastră vă veţi retrage, domnule căpitan. Eu nu aparţin oamenilor dumneavoastră, aşa că voi rămâne împreună cu Kiepers. Cred că Hsiung nici n-a băgat de seamă de prezenţa mea aici, voi rămâne adăpostit şi-l voi ataca într-un moment favorabil. Cred că va fi mai bine pentru toţi.

Farrow chibzui câteva minute. Dar chinezul se anunţă din nou şi-i ceru să-şi dea imediat consimţământul. Întrucât nu era obişnuit să aştepte.

— Bine, Hsiung pentru mine şi oamenii mei, îmi dau cuvântul, dar nu pot să ştiu fireşte dacă fermierii mă vor asculta sau nu.

— Dacă nu garantaţi de asemenea şi pentru fermieri, fiul vostru nu mai are mult de trăit. Eu unul nu mă tem de moarte, când va fi cazul o să-mi iau viaţa singur. Lămuriţi-i pe fermierii de sus neapărat dacă vreţi să-i cruţ viaţa fiului dumneavoastră.

— Bine sunt forţat să-mi dau cuvântul atât pentru mine şi oamenii mei cât şi pentru fermieri, repet doar pentru aceştia. O să mă retrag pe submarin şi o să vă asigur cale liberă. Cum veţi aranja lucrurile mai târziu cu fermierii asta nu e treaba mea.

— Nu vă faceţi griji din cauza asta principalul este să vă respectaţi promisiunea. După ce ies de aici fiul dumneavoastră vi se va alătura curând. Părăsiţi valea, o să ordon să nu se tragă. Puteţi urca fără teamă, poteca îndărăt.

Căpitanul a făcut semn oamenilor săi, încet parcurse drumul înapoi către locul de unde începea din nou urcuşul şi păşi primul pe potecă. Hsiung păru sa nu-şi dea seama că au mai rămas încă doi oameni ascunşi, tânărul Lohmann şi Kiepers. Chinezul urmărea acum din adăpostul oferit de puţul minei cum camarazii continuau urcuşul. Urcau din ce în ce mai mult şi în curând ajunseră la poteca îngustă pe care stăteau fermierii. Căpitanul le relată acum ce-i ceruse chinezul. La început fermierii nici nu voiau să audă, doreau să răzbune imediat moartea camarazilor lor. După ce căpitanul îi lămuri de viclenia cu cei doi rămaşi la adăpostul stâncilor şi pândind o ocazie favorabilă, fură în sfârşit de acord şi păşiră pe potecă îndărăt. În curând dispărură din raza vizuală a chinezului.

George zăcea legat fedeleş în puţ. Acum Hsiung îi apăru în faţă râzând ironic.

— Tatăl tău, crede într-adevăr, că te voi cruţa, târâtură. Nu te-am ucis până acum întrucât erai biletul meu de liberă trecere. Dar după ce voi ajunge în siguranţă, îl vei cunoaşte în sfârşit pe diavolul galben. Te voi spânzura, exact aşa cum fermierii doreau să mă spânzure pe mine în caz că m-ar fi prins.

George nu dădu nici un răspuns. Îşi dădea şi singur seama, că n-ar fi putut face decât să-l aţâţe şi să-l înfurie pe chinez dacă ar fi replicat. Şi la ce bun! De aceea păstra mai degrabă tăcerea.

Hsiung nu mai avea decât trei însoţitori. Ceilalţi au fost împuşcaţi. Cu ajutorul celor trei, voia să ia atâta aur, cât puteau duce şi apoi să dispară. Se gândea bineînţeles, cum va scăpa mai târziu şi de aliaţii lui temporari, pentru a putea rămâne unicul proprietar al aurului. Cuterul era pierdut pentru el, aşa că nu-i mai rămânea decât să se îmbogăţească pe această cale. Nu-şi alcătuise planul lui degeaba, încât să plece acum tot sărac.

Ceilalţi trei bandiţi se puseră pe treabă. Erau acum în capătul extrem al minei şi lucrau cu atâta asiduitate de parcă ar fi fost plătiţi.

Voiau să-şi ia răsplata singuri, dar dacă ar fi cunoscut gândurile conducătorului lor, atunci acesta n-ar mai fi supravieţuit nici câteva secunde.

V.
SFÂRŞITUL CHINEZULUI.

HSIUNG, DIAVOLUL GALBEN, nici nu bănuia că răzbunătorul cel mai aprig, rămăsese undeva în apropierea lui şi aştepta numai un moment favorabil, să-şi ducă misiunea la bun sfârşit.

Ei stătea încă-n adăpostul minei, urmărind cum dispar la orizont fermierii şi marinarii căpitanului Farrow. Socotea tocmai că înainte de venirea nopţii ar fi nimerit să părăsească valea. După ce s-ar fi pus în siguranţă, putea să i de un brânci şi acestui fiu al căpitanului Farrow şi fie-i aterizarea uşoară, în cea mai înspăimântătoare prăpastie pe care-o va întâlni în drum!

Apoi va fi singurul posesor al aurului, dacă va avea grijă să-i dea acestuia drept companioni de drum şi pe cei trei marinari rămaşi la dispoziţia sa. George încercase să se elibereze de legăturile sale, dar nu reuşi. Râzând Hsiung se întoarse şi-i striga:

— Da, da, micuţule, noi chinezii ne pricepem la legături. Nu te mai străduii măcar în zadar.

În timp *ce* chinezul vorbea astfel destul de tare, cu George, tânărul Lohmann consideră ca sosit momentul prielnic pentru sine. Uşor şi fără a face cel mai mic zgomot se târî el împreună cu Kiepers înainte şi acum se găseau la vreo doi metri de chinezul pe care-l ura atâta, tocmai în clipa când acesta se întoarse.

Înspăimântat îi privi pe amândoi, apoi îşi duse fulgerător mâna la cingătoare, pentru a scoate pistolul. Uită în groaza momentului să scoată un ţipăt măcar pentru a-şi alerta ajutoarele ce roboteau la celălalt capăt al minei.

Dar împuşcătura tânărului Lohmann şi detunase. Nu ţintise însă bine emoţia de a-şi avea în sfârşit în bătaia revolverului pe ucigaşul tatălui său, îl privă de calmul necesar.

Chinezul fu atins în braţul drept, dar cu o săritură îndrăzneaţă acesta reuşi să se pună la adăpost în dosul unui bloc de stâncă în afara minei se ghemui pândind şi înhăţând pistolu-i cu mâna stângă chipu-i era schimonosit de furie. Îi era sortit acum când se vedea foarte aproape de ţelul visat să piardă totul din cauza acestui ţânc?

Lohmann voi să se ia imediat după el dar acum veneau în goană ajutoarele chinezului alarmaţi de împuşcătură. Îi atacară cu furie, pe Kiepers şi pe Lohmann, care trebuiră să se pună la adăpost. Acesta din urmă fu atins de un glonte în cursul atacului, la braţul stâng, dar nu se sinchisea de rană. Trăgea încontinuu împotriva bandiţilor, voind să-i facă nevătămători cât mai repede posibil, pentru a se putea ocupa în sfârşit de Hsiung. Lupta dură numai câteva minute. Curând cei trei bandiţi zăceau la pământ împuşcaţi iar Lohmann se uită în jur pentru a descoperi ascunzătoarea chinezului.

Acesta se folosise însă de situaţie şi nu mai era de găsit nicăieri, parcă intrase în pământ.

Între timp Kiepers desfăcu legăturile lui George care sări imediat în picioare şi se încinse cu pistoalele. Apoi arătă spre stânga spre partea opusă a văii şi-i strigă lui Lohmann.

— Hsiung a fugit într-acolo. Nu l-am slăbit nici un moment din ochi. Nu poate de acolo să urce poteca, care este situată chiar în partea opusă, aşa că încă e aici în vale. Dar să-l prindem viu pentru a-l deferi justiţiei.

— Hsiung îmi aparţine, tatăl meu trebuie răzbunat, altfel nu voi avea linişte niciodată, replică sec Lohmann.

— Va fi răzbunat domnule Lohman, dar vrei dumneata să-ţi mânjeşti mâinile cu sânge? Şi fermierii au o socoteală cu diavolul galben, aşa că nu va putea să se sustragă judecăţii sale, îi răspunse la rândul său George în timp ce alergau împreună în zona unde îl localizase pe chinez.

Lohman nu-i răspunse, dar se trudi să-l depăşească pe George, dar nu-i reuşi. De fapt chinezul dispăruse din vedere, aşa că, întrucât nu putuse părăsi valea, trebuia să fie tot undeva pitit, prin apropiere.

Kiepers îşi luase între timp misiunea de a păzi zona prin care acesta avea acces la poteca salvatoare. Ciudat că Hsiung fugise în partea opusă, deşi ştia prea bine, că nu acolo se afla acces la libertate şi nici loc de adăpost nu avea.

Când Lohmann şi George atinseră-n sfârşit capătul văii înspre care alergase chinezul şi se uitară în toate părţile zadarnic după el, nu ştiau ce să mai creadă, întrucât acesta

dispăruse pur şi simplu, de parcă i-ar fi înghiţit literalmente, pământul.

— Trebuie să fie pe-aici, l-am văzut doar foarte clar, cum a apucat-o în partea asta, strigă înfuriat George. Lupta dumneavoastră cu ceilalţi bandiţi n-a durat decât câteva minute.

— Poate c-a făcut între timp un ocol şi apoi s-a îndreptat spre partea favorabilă a văii, domnule Farrow, dar să vedem ce-i cu Kiepers, el nu ne-a dat nici un semn de viaţă spuse trăgându-şi răsuflarea acum şi Lohmann.

Se găseau în faţa unei enigme. Încordat George îşi lăsă privirea să măture în stânga şi-n dreapta, înainte şi înapoi, dar de astă dată, de chinez nici pomeneală. Scuturându-şi numai capul se adresă tânărului Lohmann:

— Trebuie să cercetăm fiecare parte a văii mult mai temeinic, domnule Lohmann să ne uităm în dosul fiecărei stânci, unde Hsiung ar fi putut găsi cea mai mică acoperire, undeva trebuie să fie el pitit. Are ce-i drept încă pistolul asupra sa dar se va păzi să tragă asupra noastră ştiind că astfel se poate trăda. Dacă o să ne apropiem suficient de mult de ascunzătoarea lui, se va apăra cu toată îndârjirea, de aceea propun să ne despărţim ca să nu oferim o ţintă unică, să-l luăm din părţi diferite.

Lohmann recunoscu justeţea planului. George se îndreptă câţiva paşi de el şi începu cercetarea minuţioasă a văii.

— Nu mai înţeleg nimic, îşi recunoscu George la rândul nedumerirea. L-am văzut absolut clar cum se îndrepta încoace în acest răstimp n-a avut răgazul să se pună la adăpost în mină.

— Trebuie să se mai găsească o ascunzătoare, de care noi nu ştim, domnule Farrow, să începem numai să cercetăm temeinic. Nu plec de aici până nu-l găsesc pe împieliţatul ăsta galben. Înc-o dată reluară cercetările.

De data aceasta cercetară foarte atenţi fiecare stâncă, fiecare crăpătură în stâncă, fiecare colţ sau nişă ascunsă, dar în final n-avură ce face şi trebuiră să se dea bătuţi. Chinezul nu era de găsit nicăieri. La un moment dat îi bătu la ochi o crăpătură în stânca pe are o cercetase la început în febra căutării, doar în treacăt. Crăpătura se lărgea însă şi ducea oblic sub stâncă şi acum după ce-o lumină cu lampa sa de buzunar, descoperi un tunel care era atât de îngust, de-abia dacă se putea târî prin el. La o examinare mai amănunţită descoperi, nişte fâşii de stofă provenite de la îmbrăcămintea sfâşiată a celui ce forţase intrarea. Aşadar.

Pe aici dispăruse Hsiung, acum nu mai rămânea nici o îndoială!

George fugi înapoi şi-i puse în cunoştinţă de cauză pe Kiepers şi pe Lohmann. Acum nu mai era necesar ca timonierul să stea pază la potecă, după această descoperire. Îl bătu însă gândul că n-ar fi exclus ca aceasta să constituie de fapt o a doua ieşire din această vale, aşa de baricadată de pereţi stâncoşi, de care nici fermierii nu ştiau. Dacă lucrurile ar fi stat aşa, era puţin probabil să mai dea de urma lui Hsiung, dacă s-ar fi putut refugia în munţi, putea găsi doar acolo, refugii şi ascunzători după plac. În sfârşit Kiepers ajunse lângă George, care intră primul în văgăună luminând cu lampa sa de buzunar şi tovarăşilor săi, după ce aceştia ajunseră şi ei în gangul extrem de îngust, George trebui să facă la dreapta. Câteodată tunelul devenea atât de îngust încât de abia se putea strecura cu infinită greutate. Bineînţeles că îmbrăcămintea se zdrelise în nenumărate locuri, de marginile crestate şi tăioase ale gangului dar nu mai dădea atenţie acestor nimicuri, înainta din răsputeri, pentru a nu-i lăsa chinezului un avans prea mare.

Lohmann şi Kiepers îl urmau îndeaproape cât de repede puteau. Kiepers, care era puţin mai corpolent decât Lohmann şi George, înjura cu năduf mai ales când avea de trecut printr-o porţiune mai îngustă. Dar îi reuşi până la urmă până şi lui să răzbată înainte.

După o jumătate de oră, George zări în sfârşit lumină în faţa sa. Era lumina zilei, de aceea stinse lumina lămpii sale de buzunar. Curând ajunse la capăt şi tocmai voia să păşească afară, când o detunătură puternică îi făcu să se dea înapoi. Hsiung pândea afară, ghemuit undeva, la ieşirea din tunel şi-i făcuse primirea-n felul lui.

Tunelul dădea într-un mic platou înconjurat din trei părţi de stânci foarte înalte. A patra parte dădea într-o prăpastie adâncă. Lateral lângă platou, se găsea o cărare ce mergea paralel cu marginea prăpastiei şi acea cărare şi-o alesese Hsiung pentru a pândi ieşirea din tunel.

George încercă să arunce o privire într-acolo, dar numai ce-şi împinse chipiul, că şi răsună o nouă detunătură din pistolul chinezului. Nu îndrăzni să-l atace direct, întrucât de la o depărtare atât de mică chinezul l-ar fi nimerit cu siguranţă. Ei acum putem sta înţepeniţi aici, domnule Lohmann Hsiung nu-şi va părăsi poziţia şi aici va sta până diseară. Păcat că nu cunosc regiunea altfel aşi urca pe poteca pe care am venit şi aş căuta să cad undeva în spatele chinezului după ce aş părăsi valea bineînţeles.

— Puteţi totuşi încerca, domnule Farrow între timp o sa mă postez eu aici şi-o să-i ţin atenţia trează, pentru a nu mai avea răgazul de a cerceta împrejurimile. Poate vrea numai să ne

facă să credem că va păzi intrarea, dar se va folosi de un moment prielnic pentru a dispare, lăsându-ne să credem că el este aici la post.

— Ai dreptate, domnule Lohmann. Voi face încercarea. Păziţi numai aici cu domnul Kiepers şi străduiţi-vă să-i distrageţi continuu atenţia. Cred că într-o ora voi reuşi să-i cad în spate.

George se grăbi cât putu de repede înapoi. Ajunse din nou în vale şi vru să treacă pe lângă mină pentru a urca poteca, când percepu un geamăt înăbuşit, care-l făcu să se oprească. Unul dintre bandiţi mai era încă în viaţă.

George se aplecă asupra lui şi se gândi ce-ar putea face cu rănitul. Se grăbea bineînţeles dar nu-i venea să lase fără ajutor un grav rănit. Omul gemu încă o dată şi deschise ochii. George îl examină. Era rănit la piept şi avea probabil hemoragie internă. De salvat nu-l mai putea salva. Observă însă că-şi mişca buzele, ca şi cum ar îi vrut să-i spună ceva lui George. Se aplecă şi ţinu urechea aproape de buzele muribundului.

— Am fost credincios întotdeauna, dar Hsiung ne-a promis ca ne va îmbogăţi, şopti ei. Bine că s-a terminat cu mine. Răzbunaţi-mă pe Hsiung care este vinovat de toate.

— Unde îl găsesc pe Hsiung, a dispărut de aici, întrebă George tare.

— Acolo în stâncă se găseşte un gang… Hsiung crede… Numai el ştie… L-am văzut… Conduce afară… Cărarea duce mai departe… Altă cărare se ramifică sus pe stâncă… Două sute de metrii de aici… Eu…

Dintr-o dată amuţi, moartea îl îmbrăţişase în ghearele ei.

Acum ştia cel puţin unde duce poteca, unde păzea acum chinezul. Trebuia acum s-o ia pe poteca îngustă înapoi şi circa două sute de metri mai departe dădea de o stâncă îndărătul căreia începea o altă potecă.

Fără să se oprească, alergă mai departe. Curând ajunse pe poteca îngustă cere ducea-n sus. I se păru că drumul dura prea mult şi se temea că între timp Hsiung va părăsi poteca şi atunci putea să-l caute mult şi bine. În sfârşit George ajunse sus. În mare grabă alergă mai departe şi-şi număra paşii pentru a găsi repede stânca cu pricina.

Da, acolo, era înaintea lui, iar după stâncă trebuia să înceapă cealaltă potecă. Curând o să-l aibe pe Hsiung în puterea sa.

Fără a mai zăbovi, George tocmai voia să dea ocol blocului de stâncă, dar se dădu înspăimântat înapoi, când se ciocni brusc cu cineva.

Înaintea sa, stătea Hsiung, care era tot aşa de înspăimântat ca şi George. De data aceasta chinezul trase pistolul mai repede din brâu şi-l îndreptă ameninţător spre George.

— Nici o mişcare tinere. Ştii că n-am nici o reţinere să te împuşc pe loc. Aşadar, repede, sus mâinile!

Scrâşnind din dinţi, George trebui să se supună. Îşi blestema graba, pentru că era conştient că nimeni nu-i putea sări în ajutor. Lohmann probabil că mai zăcea în gang, păzindu-l pe Hsiung, pe care-l bănuia înaintea sa. Camarazii săi îi promiseseră chinezului să nu întreprindă nimic împotriva sa, de asemenea nici fermierii. Aşa că George nu se putea bizui decât pe sine. Trebuia să încerce să-l păcălească cumva pe chinez. Hsiung îi citi în ochi lui George, că acesta intenţiona să întreprindă ceva. Ameninţător îl avertiză:

— Trag la cea mai mică mişcare, eşti în puterea mea şi nu-mi poţi scăpa tinere! Vei plăti, dacă l-ai târât cu dumneata pe tânărul Lohmann. Trebuie să mă întorc înapoi în mină pentru a lua aurul, iar tu trebuie să mă ajuţi. După aceea poţi din partea mea zbura în prăpastie:

George îl lăsă pe Hsiung să vorbească netulburat. Brusc privirea-i rătăci undeva în spatele chinezului şi ochii săi se luminară; îndărătul acestuia „vedea” pe cineva! Chinezul pică în cursa întinsă de George şi se întoarse fulgerător înapoi, moment pe care George îl folosi din plin. Mâinile sale ridicate le lăsă cât ai clipi în jos şi-i zbură chinezului arma din mână. În momentul următor George îşi ţinea în şah cu pistolul său şi-i strigă chinezului încremenit, râzând.

— Aşa, tinere, acum te afli tu singur în puterea mea, o să strig camarazii; să nu mai faci prostii. Dacă laşi mâinile în jos, te trezeşti cu un glonţ în cap, pe asta poţi să te bazezi.

George terminându-şi „speech-ul” trase două gloanţe şuierându-i lui Hsiung pe la urechi, că acesta tresări îngrozit, ca să-i arate că nu glumeşte. După câteva minute mai trase un foc menit a-l atrage încoace pe Lohmann. Într-adevăr nu dură mult şi acesta apăru, urmat de Kiepers. Amândoi tăbărâră asupra chinezului şi-l legară în aşa fel, încât nu mai putea mişca.

— Ei ce facem acum cu el domnule Farrow, tot nu vreţi să-mi lăsaţi mie prizonierul?

— Renunţaţi la răzbunare domnule Lohmann, nu vă mânjiţi mâinile cu sânge. V-am mai spus. Eu l-am luat pe Hsiung prizonier şi pot dispune de el. Să-l transportăm în localitatea fermierilor şi să-l predăm acestora, ei o să-l judece. Vorbiţi cu fermierii, poate c-o să vi-l lase în cele din urmă.

Lohmann nu mai zise nimic. Tăcuţi îl transportară pe chinez în vale, unde fură primiţi cu mare bucurie. Un om fu

trimis la Farrow să-l anunţe şi nu mult după acea căpitanul apăru cu oamenii săi.

Se constitui un tribunal ad-hoc pentru a hotărî soarta chinezului. Farrow şi marinarii săi nu vrură să ia parte la proces, decât ca martori şi declarară ce-au descoperit. Tânărul Lohmann se ruga să i se încredinţeze lui pedepsirea lui Hsiung dar fermierii nu fură de acord.

Acesta fu condamnat la moarte şi nu după mult timp de la pronunţarea sentinţei a fost spânzurat. El şi-a meritat soarta cu prisosinţă şi de aceea căpitanul nu protestă împotriva „judecăţii curţii". Mai ştia desigur, că şi dacă ar fi protestat tot degeaba ar fi fost. Fermierii care locuiau atât de departe de primul oraş civilizat, îşi aveau propriile lor legi.

Marinarii „Dox"-ului reparară între timp cuterul şi-l readuseseră pe linia de plutire. Lohman realiză o înţelegere cu fermierii să rămână la ei şi să fie adoptat de comunitatea acestora. Cuterul l-ar fi putut folosi mai târziu pentru scopurile lor, după ce ar fi exploatat zăcământul aurifer aşa cum se cuvine.

Farrow mai rămase înc-o zi în comunitatea fermierilor şi păşi pe puntea „Dox"-ului său, de-abia în dimineaţa următoare, când îşi reluară de îndată călătoria.

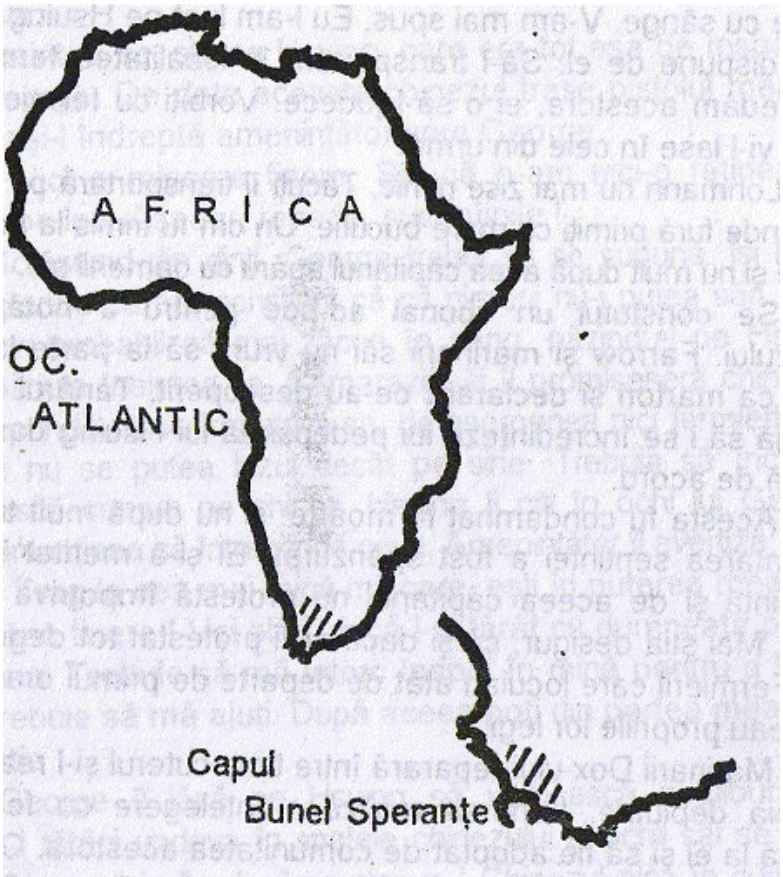

Sfârşitul volumului: **CORABIA OCNAŞILOR.**

În numărul următor:

OMUL DIN ŢARA DE FOC.

In Numărul următor:

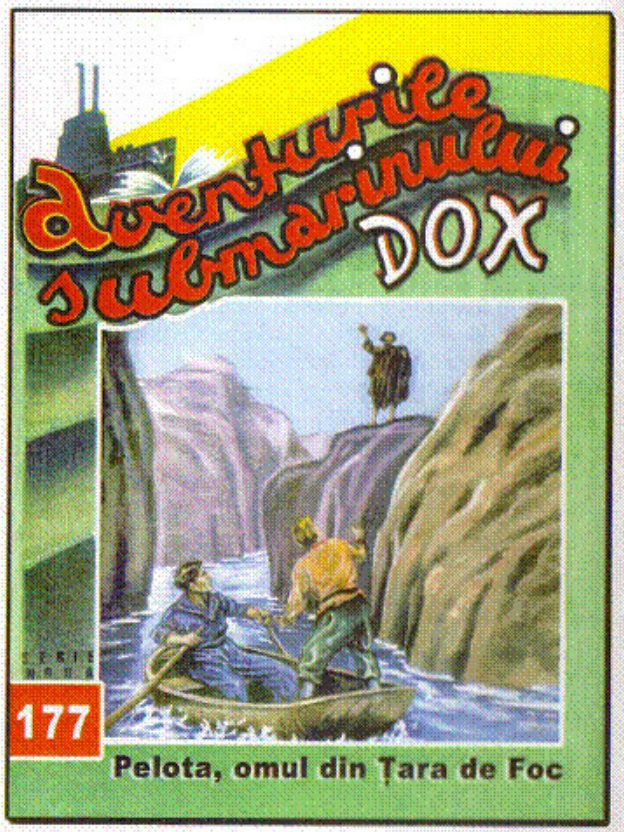

aventura continuă...

editura MARIST
Str. Mihail Sadoveanu, nr. 13, Baia Mare, cod: 430136; www.marist.ro